

ਯਾਜ਼ਕਾਈ ਦੀਆਂ ਨਾਕਾਮੀਆਂ

ਬੀਤੇ ਸਾਲ ਦੇ ਅੰਦਰ-ਅੰਦਰ, ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਨੇ ਸੋਨੇ ਦਾ ਵੱਡਾ ਬਣਾ ਕੇ ਉਸ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਵੱਡੀ ਤਬਾਹੀ ਵੇਖੀ ਸੀ (ਕੁਚ 32)। ਉਸ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਮਿਸਰ ਦੀ ਗੁਲਾਮੀ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢ ਕੇ ਉਜਾੜ ਦੇ ਵਿੱਚੋਂ ਦੀ ਸੀਨੈ ਪਹਾੜ ਤਕ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਖੁਦਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਇਕ ਨੇਮ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਰਕਤ ਦੇਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖੁਦਾ ਦਾ ਚਮਤਕਾਰੀ ਦਰਸ਼ਨ ਵੇਖਣ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਦੀ ਬਰਕਤ ਮਿਲੀ ਸੀ। ਲਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ਹਾਲੀ ਨੂੰ ਕੋਈ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਪੱਕੀ ਸੀ। ਖੁਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਖੁਦਾ ਸੀ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਰ ਉਹ ਚੀਜ਼ ਜਿਸ ਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੋੜ ਸੀ, ਮਿਲੀ ਸੀ; ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਬੰਦਗੀ ਦੀ ਥਾਂ ਬਨਾਉਣ ਲਈ ਨਿਯਮ ਅਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਸਨ; ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਛੇਤੀ ਹੀ ਵਾਅਦੇ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵੱਲ ਨੂੰ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਭਵਿੱਖ ਬੜਾ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਫਿਰ ਸੋਨੇ ਦੇ ਵੱਡੇ ਦੀ ਘਟਨਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਕੁਝ ਵਾਪਰ ਗਿਆ! ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਰਾਜ਼ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਮਾਰੇ ਗਏ ਸਨ।

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਅਧਿਆਇ 10 ਵਿਚ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ, ਇਤਹਾਸ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਖੁਦਾ ਨੇ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਛੱਡਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦੇ ਮੁਤਾਬਿਕ ਡੇਰੇ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ; ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਯਾਜ਼ਕਾਂ ਨੂੰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਸੀ ਪਵਿੱਤਰ ਕੀਤਾ, ਭਾਵ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਦਾ ਯਹੋਵਾਹ ਨੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਪਵਿੱਤਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ, ਭਵਿੱਖ ਫੇਰ ਚਮਕਦਾਰ ਲਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਕੁਝ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਇਹ ਨਾਦਾਬ ਅਤੇ ਅਬੀਹੂ ਦਾ ਪਾਪ ਸੀ। ਹਾਰੂਨ ਦੇ ਦੋਹਾਂ ਵੱਡੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੇ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ‘‘ਓਪਰੀ ਧੂਪ’’ ਧੁਖਾ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਖੁਦਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਯਾਜ਼ਕਾਈ, ਆਪਣੇ ਪਵਿੱਤਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਬਾਅਦ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਲਿਖਤੀ ਗਤੀਵਿਧੀ ਵਿਚ, ਐਨੀ ਵਾਅਦੇ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ, ਐਨੀ ਚੌਕਸੀ ਨਾਲ ਬਣਾਈ ਗਈ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਹਮਾਇਤ ਹਾਸਲ ਕਰਨ ਲਈ ਪਵਿੱਤਰ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਸ ਦੇ ਕਹਿਰ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਬਣ ਗਈ।

ਰਿਚਰਡ ਐੱਨ. ਬੋਇਸ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿਚ ਕਿਸਮਤ ਪੁੱਠੀ ਪੈ ਜਾਣਾ ਪੂਰੀ ਬਾਈਬਲ ਵਿਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ:

ਬਾਈਬਲ ਵਿਚ ਇਕ ਪੈਟਰਨ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਅਖੀਰ ਤਕ ਚੱਲਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਹਾਲਾਤ ਬਹੁਤ ਖਰਾਬ ਹੋ ਗਏ ਹਨ ਤਾਂ ਰੁਕੋ, ਅਤੇ ਕਹਾਣੀ ਅਖੀਰ ਵਿਚ ਬੇਹਤਰ ਮੌੜ ਲੈ ਲਵੋਗੀ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਜਿਵੇਂ ਇੱਥੇ ਹੋਇਆ, ਜੇ ਸਭ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹੋਵੇ, ਖੁਦਾ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ, ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਮੰਨ ਲਿਆ, ਤਾਂ ਰੁਕੋ, ਅਖੀਰ ਵਿਚ ਹਾਲਾਤ ਉਲਟੇ ਹੋ ਕੇ ਹੋਰ ਖਰਾਬ ਹੋ ਜਾਣਗੇ।¹

ਲੇਵੀਆਂ 10 ਅਧਿਆਇ ਯਾਜ਼ਕਾਈ ਦੀ ਨਾਕਾਮੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਘਟਨਾਕ੍ਰਮ ਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਘਟਨਾਵਾਂ ਖੁਦਾ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਹਰ ਯੁੱਗ ਵਿਚ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 10:12 ਵਿਚ ਪੌਲਸ

ਵੱਲੋਂ ਦੱਸੀ ਗਈ ਚਿਤਾਵਨੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ: ‘ਜੇ ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਖਲੋਤਾ ਹੋਇਆ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਸੋ ਸੁਚੇਤ ਰਹੇ ਭਈ ਕਿਤੇ ਡਿੱਗ ਨਾ ਪਵੇ।’

ਪਹਿਲੀ ਨਾਕਾਮੀ: “ਓਪਰੀ ਧੂਪ” ਧੁਖਾਉਣਾ (10:1-15)

ਨਾਦਾਬ ਅਤੇ ਅਬੀਹੂ ਦਾ ਪਾਪ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਸਜ਼ਾ (10:1-3)

1ਹਾਰੂਨ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨਾਦਾਬ ਅਰ ਅਬੀਹੂ ਨੇ ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਧੂਪਦਾਨੀ ਲੈ ਕੇ ਉਸ ਦੇ ਵਿੱਚ ਅੱਗ ਧਰੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਉੱਤੇ ਧੂਪ ਪਾਕੇ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਓਪਰਾ ਧੂਪ ਧੁਖਾਇਆ ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਸ ਨੇ ਵਰਜਿਆ ਸੀ 2ਅਤੇ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਅੱਗੋਂ ਇੱਕ ਅੱਗ ਨਿੱਕਲ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਸਮ ਕਰ ਗਈ ਅਤੇ ਓਹ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਮਰ ਗਏ 3ਤਦ ਮੂਸਾ ਨੇ ਹਾਰੂਨ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਇਹ ਉਹ ਗੱਲ ਹੈ ਜੋ ਯਹੋਵਾਹ ਨੇ ਐਉਂ ਬੋਲੀ ਸੀ ਭਈ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਜੋ ਮੇਰੇ ਨੇੜੇ ਢੁੱਕਦੇ ਹਨ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਸਭਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਹਾਰੂਨ ਚੁੱਪ ਕਰ ਗਿਆ।

ਅਧਿਆਇ ਦਾ ਅਰੰਭ ਨਾਦਾਬ ਅਤੇ ਅਬੀਹੂ ਦੇ ਪਾਪ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਸੰਖੇਪ ਵਿਚ ਜੋੜਦਿਆਂ ਇਕ ਝੁਣਝੁਣੀ ਛੇੜਨ ਵਾਲੀ ਟਿੱਪਣੀ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਆਇਤ 1. ਨਾਦਾਬ ਅਰ ਅਬੀਹੂ ਹਾਰੂਨ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਸਨ (ਕੂਚ 6:23)। ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਖੁਦਾ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਲਈ ‘‘ਦੂਰੋਂ’’ ਮੂਸਾ, ਹਾਰੂਨ ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਸੱਤਰ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸਨ (ਕੂਚ 24: 1, 9, 10)। ਇਸ ਮੌਕੇ ਤੇ, ਯਾਜਕਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਭੂਮਿਕਾ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਓਪਰਾ ਧੂਪ ਧੁਖਾਇਆ। ਬਾਈਬਲ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੀ ਕਿ ਇਹ ਕਦੋਂ ਹੋਇਆ। ਇਹ ਮੰਨ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਧਿਆਇ 8 ਅਤੇ 9 ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਕਈਆਂ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਲੇਵੀਆਂ 9 ਵਿਚ ਦੱਸੀਆਂ ਗਈਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਜਾਂ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਹੋਇਆ। ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਕਿ ਇਹ ਅਧਿਆਇ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ‘‘ਯਹੋਵਾਹ ਦਾ ਮਸਹ ਕਰਨ ਦਾ ਤੇਲ’’ ਹਾਰੂਨ ਉੱਤੇ ਪਾਏ ਜਾਣ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ (10: 7), ਇਸ ਨਜ਼ਰੀਏ ਦਾ ਸਬੂਤ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਬਾਈਬਲ ਦਿਨ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੀ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸ ਦਿਨ ਹੋਇਆ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਕੋਈ ਪੱਕਾ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਕਿ ਇਹ ਕਦੋਂ ਹੋਇਆ।

ਪਿਛਲੇ ਅਧਿਆਇਆਂ ਵਿਚ ਜਿੱਥੇ ਡੇਰੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪਿੱਤਲ ਦੀ ਜਗਵੇਦੀ ਉੱਤੇ ਭੇਟਾਂ ਚੜ੍ਹਾਏ ਜਾਣ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਹੀ ਨਾਦਾਬ ਅਤੇ ਅਬੀਹੂ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਪਾਪ ਉਸ ਜਗਵੇਦੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਡੇਰੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਧੂਪ ਦੀ ਜਗਵੇਦੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਸੀ। ਦੋਵੇਂ ਯਾਜਕ ਧੂਪ ਧੁਖਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਜਾਨਵਰ ਨਹੀਂ ਚੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਵਚਨ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਧੂਪਦਾਨੀ ਉੱਤੇ ਧੂਪ ਪਾਈ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਧੂਪਦਾਨੀਆਂ ਵਿਚ ਬਲਦੇ ਕੋਲੇ ਪਾਏ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਥਾਂ ਲਿਜਾਣ ਲਈ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਹੋਰ ਧੂਪ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਜਗ ਰਹੀ ਧੂਪ ਦੇ ਨਾਲ ਧੁਖਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਦੇ ਉੱਤੇ ਧੂਪ ਪਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ‘‘ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਓਪਰਾ ਧੂਪ ਧੁਖਾਇਆ।’’

ਆਇਤ 2. ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਦੋਹਾਂ ਯਾਜਕਾਂ ਨੇ ਧੂਪ ਦੀ ਵੇਦੀ ਉੱਤੇ ਆਪੋ ਆਪਣਾ ‘‘ਓਪਰਾ ਧੂਪ’’ ਰੱਖਿਆ, ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਅੱਗੋਂ ਇੱਕ ਅੱਗ ਨਿੱਕਲ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਸਮ ਕਰ ਗਈ ਅਤੇ ਓਹ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਮਰ ਗਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ‘‘ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਅੱਗੇ’’ ਆਪੋ ਆਪਣਾ ਧੂਪ ਰੱਖਿਆ (10:1), ਅਤੇ ਉਹ ‘‘ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਮਰ ਗਏ’’ (10:2)। ਸਾਫ਼ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਇਜ਼ਹਾਰ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ

ਨੇ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ‘‘ਯਹੋਵਾਹ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿਚ’’ ਜਾਂ ਹੋਰ ਸਾਫ਼ ਆਖੀਏ ਤਾਂ ਡੇਰੇ ਦੇ ਅਹਾਤੇ ਦੇ ਅੰਦਰ (ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਹੋਈਆਂ) ਕੀਤੀਆਂ। ਇਕ ਅਰਥ ਵਿਚ ਯਹੋਵਾਹ ਦਾ ਵਾਸ ਉੱਥੇ ਹੀ ਸੀ।

ਜਿਵੇਂ ਯਹੋਵਾਹ ਨੇ ਅਗੇ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਯਾਜਕਾਂ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੇ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਵਿਖਾਈ (9:24), ਉਵੇਂ ਹੀ ਉਸ ਨੇ ਅੱਗ ਨਾਲ ਇਸ ਕੁਰਬਾਨੀ ਲਈ ਆਪਣੀ ਅਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਵਿਖਾਈ!² ਇਹ ‘‘ਅੱਗ’’ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਸੀ, ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਯਾਜਕ ਬਿਜਲੀ ਦੀ ਚਮਕ ਵਰਗੀ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਮਾਰੇ ਗਏ ਹੋਣ। ਮਾਰੇ ਗਏ ਯਾਜਕਾਂ ਦੇ ‘‘ਕੁੜਤੇ’’ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸੜੇ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਨਾ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜਿਸਮ ਸੜੇ ਸਨ (10:5)। ਬੇਸ਼ੱਕ ਅਹਿਮ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਾਪ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਖੁਦਾ ਨੇ ਆਪ ਦਿੱਤੀ। ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਓਸੇ ਵੇਲੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ, ਬਿਲਕੁਲ ਉਵੇਂ ਹੀ ਜਿਵੇਂ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਹੋਰਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।³

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਚਾਨਕ ਮੌਤ ਸਵਾਲ ਖੜਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਆਮ ਪਾਠਕ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਆ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਾਦਾਬ ਅਤੇ ਅਬੀਹੂ ਦਾ ਪਾਪ ਹੈ ਕੀ ਸੀ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਖੁਦਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦੇ ਦਿੱਤੀ? ਇਹ ਹਵਾਲਾ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਇਹ ਆਖਦਿਆਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ‘‘ਓਪਰਾ ਯੂਪ’’ ਧੁਖਾਇਆ ਸੀ ਜਿਸ ਤੋਂ ਯਹੋਵਾਹ ਨੇ ਵਰਜਿਆ ਸੀ (ਵੇਖੋ ਗਿਣਤੀ 3:4; 26:61)।

ਪ੍ਰਸਚਿਤ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਵਾਲੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਵਿਚ ਸਾਫ਼ ਸੀ ਕਿ ਯੂਪ ਦੀ ਵੇਦੀ ਉੱਤੇ ਬਾਲੀ ਗਈ ਅੱਗ ਹੋਮ ਬਲੀ ਦੀ ਜਗਵੇਦੀ ਵਿੱਚੋਂ ਹੀ ਲਈ ਜਾਣੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ (16:12)। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਇਹ ਪੱਕਾ ਹੈ ਕਿ ਨਾਦਾਬ ਅਤੇ ਅਬੀਹੂ ਵੱਲੋਂ ਧੁਖਾਇਆ ਗਿਆ ‘‘ਓਪਰਾ ਯੂਪ’’ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਥਾਂ ਤੋਂ ਆਇਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹਮ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਤੋੜਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਛੁੱਟ 10:3 ਅਤੇ 10:10 ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਲਗਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਹਦੀ ਥਾਂ ਜਿਹੜਾ ਪਵਿੱਤਰ ਸੀ, ਅਪਵਿੱਤਰ ਨੂੰ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਹੋਮ ਦੀ ਬਲੀ ਦੀ ਜਗਵੇਦੀ ਤੋਂ ਅੱਗ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੋਵੇਗਾ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲੋਂ ਚੜ੍ਹਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ‘‘ਓਪਰਾ ਯੂਪ’’ ਸਣੇ, ਕਿਸੇ ਹਰ ਅੱਗ ਨੂੰ ਅਪਵਿੱਤਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਨੂੰ ਅਪਵਿੱਤਰ ਅੱਗ ਨਾਲ ਦੂਸ਼ਿਤ ਕਰਨਾ ਅਜਿਹਾ ਪਾਪ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਮੌਤ ਸੀ।

ਹੋਰ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਸੁਝਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ:

ਪ੍ਰਧਾਨ ਯਾਜਕ ਦਾ ਵਿਚਾਰ। 16:11-13 ਅਤੇ ਕੂਚ 30:7, 8 ਵਿਚਲੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਇਹ ਸਾਫ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਡੇਰੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜਗਵੇਦੀ ਉੱਤੇ ਯੂਪ ਧੁਖਾਉਣਾ ਪ੍ਰਧਾਨ ਯਾਜਕ ਦਾ ਕੰਮ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਤਾਂ ਨਾਦਾਬ ਅਤੇ ਨਾ ਅਬੀਹੂ ਹੀ, ਪ੍ਰਧਾਨ ਯਾਜਕ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਾਪ ਸ਼ਾਇਦ ਪ੍ਰਧਾਨ ਯਾਜਕ ਲਈ ਰਾਖਵੇਂ ਕੰਮ ਉੱਤੇ ਬੇਹਿਸਾਬੇ ਘੁਮੰਡ ਅਤੇ ਗੁਮਰਾਹ ਲਾਲਸਾ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ।⁴

ਯੂਪ ਦਾ ਵਿਚਾਰ। ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲੋਂ ਧੁਖਾਈ ਗਈ ਯੂਪ ਖੁਦਾ ਵੱਲੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਿੱਤੇ ਰੱਬੀ ਫ਼ਾਰਮੂਲੇ ਦੇ ਮੁਤਾਬਿਕ ਤਿਆਰ ਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੋਵੇ (ਕੂਚ 30:34-38)। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਹੀ ਯੂਪ ਧੁਖਾ ਲਈ ਹੋਵੇ। ਕਈਆਂ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਨਾਦਾਬ ਅਤੇ ਅਬੀਹੂ ਇਸ ਕਰਕੇ ਨਸ਼ਟ ਹੋਏ ਸਨ ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅੱਗ ਉੱਤੇ ‘‘ਓਪਰੀ ਯੂਪ’’ ਰੱਖ ਦਿੱਤੀ ਸੀ (ਕੂਚ 30:9), ਜਿਸ ਨਾਲ ਇਹ ‘‘ਓਪਰੀ ਅੱਗ’’ ਬਣ ਗਈ।

ਸ਼ਰਾਬੀ ਹੋਣ ਦਾ ਵਿਚਾਰ। ਆਪਣਾ ਚੜ੍ਹਾਵਾ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਲਈ ਡੇਰੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵੜਨ ਵੇਲੇ, ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਸ਼ਰਾਬੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਹੋਣ। ਨਸ਼ਾ ਪੀਣ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਦੇ ਸੁਝਾਅ ਤੋਂ ਇਕ ਸੰਭਾਵਨਾ ਜਿਸ ਦੇ ਫੌਰਨ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ (10:8, 9)। ਜੇ ਉਹ ਅਜਿਹੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਸਨ, ਤਾਂ ਖੁਦਾ ਵੱਲੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਚੜ੍ਹਾਇਆ ਕੁਝ ਵੀ ਚੜ੍ਹਾਵਾ ਕਬੂਲਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਸੀ।⁵

ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ, ਪਾਠਕ ਮੰਨ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਨਾਦਾਬ ਅਤੇ ਅਬੀਹੂ ਨੇ ਜਿਸ ਵੀ ਕਾਰਣ ਇਹ

ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ‘‘ਓਪਰਾ ਯੂਪ’’ ਧੁਖਾਇਆ ਜਿਸ ਤੋਂ ਯਹੋਵਾਹ ਨੇ ਵਰਜਿਆ ਸੀ (10:1)। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਖੁਦਾ ਦਾ ਹੁਕਮ ਤੋੜਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਨਜ਼ਰੀਏ ਤੋਂ ਇਹ ਇਕ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਗ਼ਲਤੀ ਸੀ। ਖੁਦਾ ਦਾ ਹੁਕਮ ਤੋੜ ਕੇ ਲੋਕ ਸਜ਼ਾ ਤੋਂ ਬਚ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ।

ਆਇਤ 3. ਕੋਈ ਅਜੇ ਵੀ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ‘‘ਖੁਦਾ ਨੇ ਨਾਦਾਬ ਅਤੇ ਅਬੀਹੂ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਪਾਪ ਲਈ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਕਿਉਂ ਦਿੱਤੀ?’’ ਉੱਚੀ ਬੋਲ ਕੇ ਕਿਹਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਨਾ, ਪਰ ਹਾਰੂਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਇਹ ਸਵਾਲ ਜ਼ਰੂਰ ਪੁੱਛਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੂਸਾ ਨੇ ਇਸ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਇਹ ਆਖ ਕੇ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਖੁਦਾ ਨੇ ਆਖਿਆ ਸੀ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਜੋ ਮੇਰੇ ਨੇੜੇ ਢੁੱਕਦੇ ਹਨ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਸਭਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ਹੋਵੇਗੀ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੋਂ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਕਹਿਣ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਸੀ? ਪਹਿਲੇ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ‘‘ਜਿਹੜੇ ਮੇਰੇ ਨੇੜੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਵਿਖਾਵਾਂਗਾ’’ (NRSV)⁶ ਹੋਰਨਾਂ ਸੰਸਕਰਣਾਂ ਵਿਚ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ NASB ਨਾਲ ਮਿਲਦੀ ਜੁਲਦੀ ਹੈ। NKJV ਵਿਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ, ‘‘ਜਿਹੜੇ ਮੇਰੇ ਨੇੜੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਮੰਨਣ।’’ REB ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਹੈ ‘‘ਮੇਰੇ ਨੇੜੇ ਆਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿਚ ਮੈਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇ।’’ CEV ਦਾ ਸੰਭਵ ਤੌਰ ਤੇ ਇਸ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਅਰਥ ਨੂੰ ਵਧੀਆ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ: ‘‘ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਯਾਜਕਾਂ ਤੋਂ ਇੱਜ਼ਤ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।’’

ਜੌਨ ਈ. ਹਾਰਟਲੇ ਨੇ ਇਸ ਆਇਤ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ‘‘ਇਸ ਦੁਖਦ ਘਟਨਾ’’ ਦੀ ਮੂਸਾ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨੇ ‘‘ਉਸ ਤਰੀਕੇ ਬਾਰੇ ਜਿਸ ਨਾਲ ਯਹੋਵਾਹ ਯਾਜਕਾਂ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ’’ ਦੱਸ ਦਿੱਤਾ। ‘‘ਯਾਹਵੇਹ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਜਿਹੜੇ ਉਹਦੇ ਨੇੜੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਪਵਿੱਤਰ ਸੁਭਾਅ ਨੂੰ ਪਰਗਟ ਕਰੇਗਾ ਭਾਵ ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰੇਗਾ ਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਸੁਭਾਅ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਹੋਵੇ।’’ ਉਸ ਦੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾਈ ਉਸ ਦੇ ਵਿਹਾਰ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਹਾਰਟਲੇ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਬਾਰੇ ਇਸ ਕਹਾਵਤ ਦਾ ‘‘ਆਮ ਅਰਥ ਹੈ: ਯਾਹਵੇਹ ਦੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾਈ ਲਈ ਉਸ ਦੇ ਯਾਜਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਭਗਤੀ [*q̄robay*, ਕਰੋਬੇ], ਅਰਥਾਤ ‘ਜਿਹੜੇ ਮੇਰੇ ਨੇੜੇ ਢੁਕਦੇ ਹਨ’ ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲਗਦੀ ਹੈ।’’ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਇਹ ਦੁਖਦ ਘਟਨਾ ਇਸ ਲਈ ਲਿਖੀ ਗਈ ਤਾਂ ਜੋ ‘‘ਮੰਡਲੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਯਾਹਵੇਹ ਦੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾਈ ਦੀ ਬਹੁਤ ਜਾਗ੍ਰਿਤੀ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰੇ।’’⁷

ਆਇਤ 3 ਵਿਚ ‘‘ਜੋ ਮੇਰੇ ਨੇੜੇ ਢੁਕਦੇ ਹਨ’’ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਯਾਜਕਾਂ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਤਕ ਸੀ ਜੋ ਦੂਜਿਆਂ ਵਾਸਤੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ‘‘ਮੈਂ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਵਾਂਗਾ’’ ਦਾ ਅਰਥ ਬੇਸ਼ੱਕ ਕੁਝ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ: ‘‘ਮੈਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇ।’’ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਨਾਦਾਬ ਅਤੇ ਅਬੀਹੂ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਸੀ! ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ‘‘ਓਪਰਾ ਯੂਪ’’ ਜਾਂ ਅਪਵਿੱਤਰ ਧੁਪ ਧੁਖਾ ਦਿੱਤੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਖੁਦਾ ਕੋਈ ਐਵੇਂ ਜਿਹਾ ਜਾਂ ਸਧਾਰਣ ਜਿਹਾ ਹੋਵੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਮੰਨੇ ਜਾਣ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਾ ਹੋਵੇ।

ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਨਹੀਂ ਚਾਹਿਆ ਕਿ ਯਾਜਕ ਉਸ ਨੂੰ ਬਣਦਾ ਆਦਰ ਦੇਣ ਬਲਕਿ ਇਹ ਵੀ ਕਿ ਬਾਕੀ ਦੇ ਇਸਰਾਏਲੀ ਵੀ ਉਸ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰਨ! ਇਹ ਆਦਰ ਦੋ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। (1) ਜੇ ਯਾਜਕ ਉਸ ਦੇ ਵਚਨ ਨੂੰ ਮੰਨ ਕੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਆਦਰ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਤਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਆਪਣੇ ਕਿਰਪਾਲੂ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਕਰਨੀ ਸੀ। (2) ਜੇ ਯਾਜਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨਣ ਵਿਚ ਨਾਕਾਮ ਰਹਿੰਦੇ (ਅਸਲ ਵਿਚ ਇਵੇਂ ਹੀ ਹੋਇਆ), ਤਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਦਲੇ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਆਉਣ ਨਾਲ ਵੀ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਤਾਕਤ

ਨੂੰ ਮੰਨ ਕੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਮਨਵਾਉਣ ਦੀ ਉਸ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਨੂੰ ਮੰਨ ਕੇ ਉਸਦਾ ਆਦਰ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਖੋਫ਼ਨਾਕ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵੀ ਉਸ ਨੂੰ ਆਦਰ ਅਤੇ ਮਹਿਮਾ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਕਾਰਣ ਸੀ!

ਮੂਸਾ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹਾਰੂਨ ਚੁੱਪ ਕਰ ਗਿਆ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਮਿਲੀ ਸਜ਼ਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਮੌਤ ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਉਹਦੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਅਧਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਮੌਤਾਂ ਨਾਲ ਨਿਪਟਣਾ (10:4-7)

⁴ਅਤੇ ਮੂਸਾ ਨੇ ਹਾਰੂਨ ਦੇ ਚਾਚੇ ਉਜ਼ਿਏਲ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਮੀਸ਼ਾਏਲ ਅਤੇ ਇਲਜਫਾਨ ਨੂੰ ਸੱਦ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਨੇੜੇ ਆਓ ਅਤੇ ਆਪਣਿਆਂ ਭਾਈਆਂ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਦੇ ਅੱਗੋਂ ਡੇਰੇ ਦੇ ਬਾਹਰ ਚੁੱਕ ਲਿਆਓ ⁵ਜੇ ਨੇੜੇ ਜਾ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਆਂ ਕੁੜਤਿਆਂ ਸਣੇ ਡੇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਚੁੱਕ ਲੈ ਗਏ ਜੇਹਾ ਮੂਸਾ ਨੇ ਆਖਿਆ ⁶ਅਤੇ ਮੂਸਾ ਨੇ ਹਾਰੂਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਅਲਆਜ਼ਾਰ ਅਤੇ ਈਥਮਾਰ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਆਪਣੇ ਸਿਰਾਂ ਨੂੰ ਨੰਗੇ ਨਾ ਕਰੋ ਅਤੇ ਨਾ ਆਪਣਿਆਂ ਲੀੜਿਆਂ ਨੂੰ ਪਾੜੋ ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਭੀ ਮਰ ਜਾਓ ਅਤੇ ਸਾਰਿਆਂ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਕ੍ਰੋਧ ਪੈ ਜਾਏ ਪਰ ਤੇਰੇ ਭਾਈ ਅਰਥਾਤ ਇਸਰਾਏਲ ਦਾ ਸਾਰਾ ਘਰਾਣਾ ਉਸ ਸਾੜਨ ਦਾ ਸੋਗ ਕਰੇ ਜਿਹੜਾ ਯਹੋਵਾਹ ਨੇ ਜਗਾਇਆ ਸੀ ⁷ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਮੰਡਲੀ ਦੇ ਡੇਰੇ ਦੇ ਬੂਹੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਾ ਨਿੱਕਲਨਾ ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਮਰ ਜਾਓ ਕਿਉਂ ਜੋ ਯਹੋਵਾਹ ਦਾ ਮਸਹ ਕਰਨ ਦਾ ਤੇਲ ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਤੇ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੂਸਾ ਦੇ ਬਚਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤਾ।

ਭਾਵੇਂ ਹਾਰੂਨ ਕੋਲ ਕਹਿਣ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿਚ ਦਰਜ ਦੁਖਦ ਘਟਨਾ ਦਾ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਅਧਿਆਇ ਦਾ ਇਹ ਭਾਗ ਉਸ ਜਵਾਬ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚ ਦੋ ਬਾਗੀ ਯਾਜਕਾਂ ਦੀਆਂ ਮੌਤਾਂ ਨਾਲ ਨਿਪਟਣ ਦੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਅਤੇ ਯਾਜਕਾਈ ਦੇ ਹੱਕਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਸਬੰਧੀ ਹੋਰ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਿਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਆਇਤਾਂ 4, 5. ਨਾਦਾਬ ਅਤੇ ਅਬੀਹੂ ਆਪਣੇ ਪਾਪਾਂ ਦੇ ਕਾਰਣ ਮਰੇ ਸਨ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਲਾਸ਼ਾਂ ਜਿਸ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਛੂਹ ਜਾਂਦੀਆਂ ਉਹਨੇ ਗੰਦਾ ਹੋ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਤਾਂ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਦੀਆਂ ਲਾਸ਼ਾਂ ਦਾ ਕੀ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖੁਦਾ ਨੇ ਮੌਤ ਦਿੱਤੀ ਸੀ? ਹਾਰੂਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਹੋਰ ਦੋ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੂਹਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਮੂਸਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੋ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਮੀਸ਼ਾਏਲ ਅਤੇ ਇਲਜਫਾਨ ਨੂੰ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਦਾ ਹੱਲ ਕੱਢਣ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੋਹਾਂ ਯਾਜਕਾਂ ਨੂੰ ਡੇਰੇ ਦੇ ਬਾਹਰ ਦਫ਼ਨਾ ਦਿੱਤਾ ਜਿੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਲਾਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਨਾਪਾਕ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਸੀ।

ਇਹ ਬੰਦੇ ਹਾਰੂਨ ਦੇ ਕੀ ਲਗਦੇ ਸਨ? ਕੁਚ 6 ਵਿਚਲੀ ਕੁਲਪੱਤਰੀ ਦੇ ਮੁਤਾਬਿਕ, ਉਜ਼ਿਏਲ ਅਮਰਾਮ ਦਾ ਭਰਾ ਸੀ (ਕੁਚ 6:18), ਅਤੇ ਅਮਰਾਮ ਹਾਰੂਨ ਦਾ ਪਿਤਾ ਸੀ (ਕੁਚ 6:20)। ਇਹਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਜ਼ਿਏਲ ਹਾਰੂਨ ਦਾ ਚਾਚਾ ਅਤੇ ਹਾਰੂਨ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦਾ ਦਾਦਾ ਸੀ। ਮੀਸ਼ਾਏਲ ਅਤੇ ਇਲਜਫਾਨ ਉਜ਼ਿਏਲ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਸਨ (ਕੁਚ 6:22) ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਉਹ ਨਾਦਾਬ ਅਤੇ ਅਬੀਹੂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਹਾਰੂਨ ਦੇ ਚਾਚੇ ਦੇ ਪੁੱਤ ਭਰਾ ਸਨ (ਕੁਚ 6:23)। ਲੇਵੀਆਂ 10:4 ਵਿਚਲਾ ਚਾਚੇ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ 10:6 ਵਿਚਲਾ ‘‘ਭਾਈ’’ ਇੱਕੋ ਹੀ ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ‘‘ਭਰਾ।’’

ਆਇਤ 6. ਮਾਰੇ ਗਏ ਯਾਜਕਾਂ ਦੀਆਂ ਲਾਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ਜੋ ਕੁਝ ਹੋਇਆ ਉਸ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਲੇਖਕ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੋਗ ਕਿਸ ਨੇ ਕਰਨਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਸ ਨੇ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਮਾਰੇ ਗਏ ਪੁੱਤਰਾਂ ਅਤੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦਫ਼ਨਾਉਣ ਤੋਂ ਹਾਰੂਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਬਾਕੀ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਨਾ

ਸਿਰਫ਼ ਵਰਜਿਆ ਗਿਆ ਬਲਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਸੋਗ ਵੀ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਆਖਿਆ ਗਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਨੰਗੇ ਕਰਨ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਲੀਝਿਆਂ ਨੂੰ ਪਾੜਨ ਵਰਗੇ ਸੋਗ ਜਤਾਉਣ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਅਫ਼ਸੋਸ ਜਤਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਜੇ ਉਹ ਨਾਦਾਬ ਅਤੇ ਅਬੀਹੂ ਲਈ ਸੋਗ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਫ਼ਸੋਸ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪਾਪੀਆਂ ਦੀ ਤਰਫ਼ਦਾਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹਾਲ ਵੀ ਨਾਦਾਬ ਅਤੇ ਅਬੀਹੂ ਵਾਲਾ ਹੋ ਜਾਣਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਸਾਰਿਆਂ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਤਬਾਹੀ ਦਾ ਖ਼ਤਰਾ ਪੈ ਜਾਣਾ ਸੀ।

ਮੰਡਲੀ ਦੇ ਹੋਰਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ, ਹਾਰੂਨ ਦੇ ਭਾਈਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਇਸਰਾਏਲ ਦਾ ਸਾਰਾ ਘਰਾਣਾ ਸੀ ਨੇ ਉਸ ਸਾੜਨ ਦਾ ਸੋਗ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜਾ ਚੁੱਕੀਆਂ ਦੋਹਾਂ ਜਾਨਾਂ ਲਈ ਅਫ਼ਸੋਸ ਜਤਾਉਣ ਲਈ ਨਹੀਂ, ਬਲਕਿ ਇਹ ਅਫ਼ਸੋਸ ਜਤਾਉਣ ਲਈ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਪਾਪ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾਸ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਸੀ।

ਆਇਤ 7. ਪਰ ਬਾਕੀ ਦੇ ਯਾਜ਼ਕਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਆਮ ਵਿਰਲਾਪ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹੋਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਡੇਰੇ ਦੇ ਅਹਾਤੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰਹਿਣਾ ਸੀ ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਹ ਮਸਹ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਯਹੋਵਾਹ ਦਾ ਮਸਹ ਕਰਨ ਦਾ ਤੇਲ ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਤੇ ਹੈ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਜ਼ਕਾਈ ਲਈ ਪਵਿੱਤਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਚੁੱਕਿਆ ਸੀ। ਵਰਤਮਾਨ ਕਾਲ (ਤੇਲ ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਤੇ 'ਹੈ') ਤੋਂ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਯਾਜ਼ਕਾਂ ਨੂੰ ਹੁਣੇ-ਹੁਣੇ ਮਸਹ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।^੯ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਚੁੱਕਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਅਫ਼ਸੋਸ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹੋਣਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਬਣਾ ਦੇਣਾ ਸੀ। ਬਾਕੀ ਦੇ ਯਾਜ਼ਕਾਂ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਮੂਸਾ ਦੇ ਬਚਨ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ।

ਯਾਜ਼ਕਾਂ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ (10: 8-15)

^੯ਅਤੇ ਯਹੋਵਾਹ ਹਾਰੂਨ ਨਾਲ ਬੋਲਿਆ ਕਿ ^{੧੦}ਕੋਈ ਮਧ ਯਾ ਨਸ਼ਾ ਨਾ ਪੀਣਾ, ਨਾ ਤੂੰ, ਨਾ ਤੇਰੇ ਸਣੇ ਤੇਰੇ ਪੁੱਤਰ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਤੁਸੀਂ ਮੰਡਲੀ ਦੇ ਡੇਰੇ ਵਿੱਚ ਜਾਓ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਮਰੇ ਨਾ। ਇਹ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਤੀਕਰ ਇੱਕ ਸਦਾ ਦੀ ਬਿਧੀ ਹੋਵੇ ¹⁰ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਅਤੇ ਅਪਿਵਿੱਤਰ ਦੇ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਸੁੱਧ ਅਤੇ ਅਸੁੱਧ ਦੇ ਵਿੱਚ ਭੇਦ ਰੱਖੋ ¹¹ਅਤੇ ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭਨਾਂ ਬਿਧਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਯਹੋਵਾਹ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੂਸਾ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਆਖੀਆਂ ਸਨ ਸਿਖਾਓ। ¹²ਤਾਂ ਮੂਸਾ ਨੇ ਹਾਰੂਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਅਲਆਜ਼ਾਰ ਅਤੇ ਈਥਾਮਾਰ ਨੂੰ ਜਿਹੜੇ ਬਚੇ ਸਨ ਆਖਿਆ, ਯਹੋਵਾਹ ਦੀਆਂ ਅੱਗ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜਿਹੜੀ ਮੈਂਦੇ ਦੀ ਭੇਟ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਜਗਵੇਦੀ ਦੇ ਕੋਲ ਖ਼ਮੀਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਖਾਓ ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਹ ਅੱਤ ਪਵਿੱਤਰ ਹੈ ¹³ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਥਾਂ ਵਿੱਚ ਖਾਣਾ ਕਿਉਂ ਜੋ ਯਹੋਵਾਹ ਦੀਆਂ ਅੱਗ ਦੀਆਂ ਬਲੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਹ ਤੇਰਾ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਕਿਉਂ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਏਹੋ ਆਗਿਆ ਹੋਈ ਹੈ ¹⁴ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਹਿਲਾਉਣ ਦੀ ਛਾਤੀ ਅਤੇ ਚੁਕਾਈ ਦੀ ਰਾਣ ਸੁਥਰੀ ਥਾਂ ਵਿੱਚ ਖਾਣਾ ਤੂੰ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਤੇਰੀਆਂ ਧੀਆਂ ਤੇਰੇ ਸਣੇ, ਕਿਉਂ ਜੋ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਦੇ ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਦੀਆਂ ਬਲੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੋ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਇਹ ਤੇਰਾ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ¹⁵ਉਹ ਚੁਕਾਈ ਦੀ ਰਾਣ ਨੂੰ ਅਤੇ ਹਿਲਾਉਣ ਦੀ ਛਾਤੀ ਨੂੰ ਚਰਬੀ ਦੀਆਂ ਅੱਗ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਸਣੇ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਹਿਲਾਉਣ ਦੀ ਭੇਟ ਕਰਕੇ ਹਿਲਾਉਣ ਲਈ ਲਿਆਉਣ ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਸਦਾ ਦੀ ਬਿਧੀ ਕਰਕੇ ਤੇਰਾ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦਾ ਤੇਰੇ ਸਣੇ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਹੀ ਯਹੋਵਾਹ ਨੇ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ।

ਯਹੋਵਾਹ ਨੇ ਯਾਜ਼ਕਾਂ ਲਈ ਹੋਰ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦੇ ਕੇ, ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਆਪਣੀਆਂ ਡਿਊਟੀਆਂ ਕਰਨ

ਵੇਲੇ ਪਾਪ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਸਨ, ਨਾਦਾਬ ਅਤੇ ਅਬੀਹੂ ਦੀ ਨਾਕਾਮੀ ਦਾ ਵੀ ਜਵਾਬ ਦੇ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਮੌਕੇ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿਚ ਵੰਡਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ: ਡੇਰੇ ਵਿਚ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਯਾਜਕਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਕਰਨ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਸੀ (10:8, 9), ਯਾਜਕਾਂ ਨੇ ਜੋ ਕਰਨਾ ਸੀ (10:10, 11), ਅਤੇ ਯਾਜਕਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਜਿਹੜਾ ਉਹ ਕਰਦੇ ਸਨ ਜੋ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ (10:12-15)।

ਆਇਤਾਂ 8, 9. ਯਾਜਕਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਕਰਨ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਸੀ। ਯਾਜਕਾਂ ਨੂੰ ਡੇਰੇ ਵਿਚ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਮਧ ਜਾਂ ਨਸ਼ਾ ਨਾ ਪੀਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਯਹੋਵਾਹ ਨੇ ਆਪ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੇ ਮਹਤੱਵ ਤੇ ਤਿੰਨ ਗੱਲਾਂ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। (1) ਨਿਯਮ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਆਪ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। (2) ਇਹ ਨਿਯਮ ਸਦਾ ਦੀ ਬਿਧੀ ਹੋਣਾ ਸੀ ਭਾਵ ਭਵਿੱਖ ਵਿਚ ਇਸ ਨੂੰ ਨਾ ਤਾਂ ਬਦਲਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ। (3) ਇਸ ਨੂੰ ਨਾ ਮੰਨਣ ਦਾ ਮਤਲਬ ਮੌਤ ਨੂੰ ਸੱਦਾ ਦੇਣਾ ਸੀ। ਇਹ ਨਿਯਮ ਇਸ ਕਰਕੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਯਾਜਕ ਨਾ ਮਰਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਯਾਜਕਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਅਸਿੱਧੇ ਤੌਰ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲੋਂ 'ਮਧ ਜਾਂ ਨਸ਼ਾ ਪੀਣ' ਕਰਕੇ ਹੋਈ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਕ੍ਰਿਸਟੋਫਰ ਜੇ. ਐੱਚ. ਰਾਈਟ ਦਾ ਨਿਚੋੜ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਹੈ: 'ਇਹ ਬੜਾ ਪੁਰਾਣਾ ਸੁਝਾਅ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੰਮ ਆਪਣੇ ਇਸ ਵਰਤਮਾਨ ਸੰਦਰਭ ਵਿਚ ਇਸ ਕਰਕੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਿਉਂ ਜੋ ਨਾਦਾਬ ਅਤੇ ਅਬੀਹੂ ਦਾ ਪਾਪ ਸ਼ਰਾਬੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਹੋਇਆ। ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ, ਪਰ ਵਚਨ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦਾ।'⁹ ਬਹਰਹਾਲ, ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਵਿਚ ਉੱਥੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਣ ਲਈ ਦਾਖ਼ਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਸ਼ਾ ਪੀਣਾ ਯਾਜਕ ਦੇ ਫ਼ੈਸਲੇ ਨੂੰ ਖਰਾਬ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਨਾਲ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਤੋੜ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਗੰਭੀਰ ਰੂਹਾਨੀ ਕੰਮ ਦਾ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਕਰਨਾ ਸੀ ਮਜ਼ਾਕ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਆਇਤਾਂ 10, 11. ਯਾਜਕਾਂ ਨੇ ਜੋ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਡੇਰੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵੜਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਸ਼ਾ ਪੀਣ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪਾਬੰਦੀ ਦਾ ਸਬੰਧ ਯਾਜਕਾਂ ਦੀਆਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ਲਗਦਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਪਰਹੇਜ਼ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਦੋ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਜਾਂਦੇ: ਵਸਤਾਂ ਦੀਆਂ ਵੱਖੋ-ਵੱਖ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਭੇਦ ਰੱਖਣਾ ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀਆਂ ਬਿਧਾਂ ਸਿਖਾਉਣਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ਾਇਦ ਯਾਜਕ ਦੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਦੀ ਚੰਗੀ ਸਮੀਖਿਆ ਮਿਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।¹⁰ ਨਸ਼ੇ ਦੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਹੋਣ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਭੂਮਿਕਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅਦਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕ ਦੇਣਾ ਸੀ।

ਯਾਜਕ ਲਈ ਪਵਿੱਤਰ ਅਤੇ ਅਪਵਿੱਤਰ (ਜਾਂ 'ਆਮ'; NIV) ਦੇ ਵਿਚ ਜਾਂ ਸ਼ੁੱਧ ਅਤੇ ਅਸ਼ੁੱਧ ਦੇ ਵਿਚ ਫ਼ਰਕ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ।¹¹ 'ਪਵਿੱਤਰ' ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਯਹੋਵਾਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਲ ਇਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਤੋਂ ਮਿਲਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਸਾਰੇ ਦਾ ਸਾਰਾ ਪਵਿੱਤਰ ਹੈ (ਉਦਾਹਰਣ ਲਈ ਵੇਖੋ, ਯਸਾਯਾਹ 6:3); ਇਸ ਕਰਕੇ ਕੋਈ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਜਿਹੜੀ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਨਾਲ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਸਬੰਧ ਰੱਖਦੀ ਹੈ, ਪਵਿੱਤਰ ਹੈ। ਇਸਰਾਏਲੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕ ਸਨ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਲੋਕ ਸਨ। ਡੇਰਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਲਈ ਪਵਿੱਤਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਇਸ ਕਰਕੇ ਇਹ 'ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ' ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਅੰਦਰ 'ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ' ਅਤੇ 'ਅੱਤ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ' ਸਨ। ਜਦ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅੱਗੇ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਚੜ੍ਹਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਤਾਂ ਉਹ 'ਪਵਿੱਤਰ' ਜਾਂ 'ਅੱਤ ਪਵਿੱਤਰ' ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ।

ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ 'ਸ਼ੁੱਧਤਾ' ਰਸਮੀ ਅਵਸਥਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਸੀ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ 'ਸ਼ੁੱਧ' ਜਾਂ 'ਅਸ਼ੁੱਧ' ਵਸਤਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਜੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ 'ਅਸ਼ੁੱਧ' ਆਖਿਆ ਤਾਂ ਇਹ ਰਸਮੀ ਤੌਰ ਤੇ 'ਅਸ਼ੁੱਧ' ਸੀ। ਜੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ 'ਅਸ਼ੁੱਧ' ਨਹੀਂ ਆਖਿਆ ਤਾਂ ਇਹ ਤਪ ਤਕ 'ਸ਼ੁੱਧ' ਮੰਨੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ ਤਕ ਰਸਮੀ ਤੌਰ ਤੇ ਕਿਸੇ ਅਸ਼ੁੱਧ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਅਸ਼ੁੱਧ

ਨਾ ਹੋ ਜਾਂਦੀ। ਹਰ ਚੀਜ਼ ਜਿਹੜੀ ‘ਸੁੱਧ’ ਸੀ, ਉਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ‘ਪਵਿੱਤਰ’ ਹੋਵੇ; ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ‘ਅਸੁੱਧ’ ਚੀਜ਼ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਜੇ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਜਿਹੜੀ ‘ਗੰਦੀ’ (ਜਾਂ ‘ਆਮ’) ਜਾਂ ‘ਅਸੁੱਧ’ ਹੁੰਦੀ, ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿਚ ਆ ਜਾਂਦੀ ਜਿਹੜੀ ‘ਪਵਿੱਤਰ’ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਪਾਪ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ।

ਯਾਜ਼ਕਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਗਿਆਨ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ; ਅਤੇ ਸਹੀ ਫ਼ਰਕ ਕਰਨ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਾ ਪਤਾ ਲਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਸ਼ਰਾਬ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਸ ਕੰਮ ਨੂੰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕ ਸਕਦੀ ਸੀ।

ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਯਾਜ਼ਕਾਂ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਬਿਧੀਆਂ ਜਿਹੜੀਆਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੂਸਾ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਆਖੀਆਂ ਸਨ ਦੱਸਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਇਹ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ ਤੇ ਦੂਜੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਆਮ ਇਸਰਾਏਲੀ ਨੂੰ ‘ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ’ ਅਤੇ ‘ਪਵਿੱਤਰ’ ਵਿਚਕਾਰ ਅਤੇ ‘ਅਸੁੱਧ’ ਅਤੇ ‘ਸੁੱਧ’ ਵਿਚਕਾਰ ਫ਼ਰਕ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਲਗ ਸਕਦਾ ਸੀ? ਉਹਨੂੰ ਸਿਖਾਇਆ ਜਾਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਸਿਖਾਉਣ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਯਾਜ਼ਕਾਂ ਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਤੱਥ ਯਾਜ਼ਕ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਦੀ ਸਾਡੀ ਸਮਝ ਨੂੰ ਵਧਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਹਦਾ ਕੰਮ ਸਿਰਫ਼ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸ਼ਰਾ ਦਾ ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲਾ ਵੀ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਇਹ ਇਕ ਹੋਰ ਕਾਰਣ ਸੀ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਯਾਜ਼ਕ ਨੂੰ ਸ਼ਰਾਬ ਨਹੀਂ ਪੀਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਸ਼ਰਾਬੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਕੋਈ ਵੀ ਤਸੱਲੀਖ਼ਸ਼ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਿਖਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ।

ਆਇਤਾਂ 12-15. ਯਾਜ਼ਕਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਮਿਲਣਾ ਸੀ। ਯਾਜ਼ਕਾਂ ਨੂੰ ਨਸ਼ੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਚਿਤਾਵਨੀ ਦੇਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਭੂਮਿਕਾਵਾਂ ਸਮਝਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੂਸਾ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੇਵਾ ਦੇ ਬਦਲੇ ਯਾਜ਼ਕਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਇਨਾਮ ਮਿਲਣਾ ਸੀ। ਇਸ ਮੌਕੇ ਤੇ ਇਹ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦੇਣਾ ਚੁਣਨ ਦਾ ਉਹਦਾ ਵਧੀਆ ਕਾਰਣ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਿਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਖ਼ਤਰਿਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਦਿਆਂ ਹਾਰੂਨ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਅਚੰਭਿਤ ਹੋਏ ਹੋਣਗੇ ਕਿ ਯਾਜ਼ਕ ਹੋਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਿੰਨਾ ਫ਼ਾਇਦੇ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਇਕ ਵੱਖਰੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਨਿਯਮ ਇਸ ਸਮੇਂ ਯਾਜ਼ਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਹੌਸਲਾ-ਅਫ਼ਜ਼ਾਈ ਵਾਸਤੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਨਾਦਾਬ ਅਤੇ ਅਬੀਹੂ ਦੀਆਂ ਮੌਤਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਆਪਣੇ ਠਹਿਰਾਏ ਹੋਏ ਕੰਮ ਨੂੰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਝਿਜਕ ਰਹੇ ਹੋਣਗੇ। ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਖਾਣਾ ਸੀ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲੇਖਕ ਨੇ ਤਾੜਨਾ ਨੂੰ ਇਸ ਥਾਂ ਤੇ ਇਸ ਕਰਕੇ ਸ਼ਾਮਿਲ ਕਰਨਾ ਚੁਣਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਯਾਜ਼ਕਾਂ ਦੀ ਖੁਰਾਕ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਸੀ ਅਤੇ 10: 16-20 ਦੇ ਬਾਅਦ ਵਾਲੀ ਘਟਨਾ ਯਾਜ਼ਕਾਂ ਦੇ ਖਾਣੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਹੈ।¹² ਇਸ ਭਾਗ ਵਿਚ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਕੀ ਸਨ?

ਮੈਂਦੇ ਦੀ ਭੇਟ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਮੂਸਾ ਨੇ ਹਾਰੂਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਦੋ ਪੁੱਤਰਾਂ ਅਲਆਜ਼ਾਰ ਅਤੇ ਈਥਾਮਾਰ ਨੂੰ ਜਿਹੜੇ ਬਚੇ ਸਨ, ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਜਗਵੇਦੀ ਉੱਤੇ ਸਾੜੀ ਗਈ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਮੈਂਦੇ ਦੀ ਭੇਟ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਬਾਕੀ ਖਾ ਲੈਣ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਯਾਜ਼ਕਾਂ ਨੂੰ ਸੀ (10: 12, 13)। ਪਰ ਕਿਉਂ ਜੋ ਭੇਟ ਅੱਤ ਪਵਿੱਤਰ ਸੀ ਇਸ ਕਰਕੇ ਇਸ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਥਾਂ ਵਿਚ ਖਾਧਾ ਜਾਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਮੂਸਾ ਨੇ ਇਹ ਤੈਅ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਹ ਜਗਵੇਦੀ ਦੇ ਕੋਲ ਖਾਧੀ ਜਾਏ। ਮੂਸਾ ਨੇ ਯਾਜ਼ਕਾਂ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦੁਆਇਆ ਕਿ ਉਹ ਮੈਂਦੇ ਦੀ ਭੇਟ ਨੂੰ ਖਾ ਸਕਦੇ ਸਨ ਕਿਉਂ ਜੋ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਹੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਹੋਵਾਹ ਨੇ ਆਪੇ ਹੀ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਯਾਜ਼ਕਾਂ ਨੂੰ ਬਾਕੀ ਦੇ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਰੋਜ਼ ਲਿਆਂਦੀਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਮੈਂਦੇ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਭੋਜਨ ਮਿਲਦਾ ਸੀ; ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਖਾਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਸਹੀ ਥਾਂ ਵਿਚ ਖਾਣ।

ਯਾਜਕਾਂ ਨੂੰ ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਲਈ ਕੁਰਬਾਨ ਕੀਤੇ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੀ ਛਾਤੀ ਅਤੇ ਰਾਣ ਖਾਣ ਉੱਤੇ ਵੀ ਹੱਕ ਸੀ (10: 14, 15)। ਇਨ੍ਹਾਂ ਭੇਟਾਂ ਨੂੰ ਹਿਲਾਉਣ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਆਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂ ਜੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹਿਲਾਇਆ ਜਾ ਚੁੱਕਿਆ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਭਾਵ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਯਾਜਕ ਇਕ ਰਸਮ ਅਦਾ ਕਰਦਾ ਜਿਸ ਵਿਚ ਉਹ ਭੇਟ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਚੁੱਕਦਾ ਜਾਂ ਹਿਲਾਉਂਦਾ ਜਿਸ ਤੋਂ ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਮਿਲਦਾ ਕਿ ਇਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਫਿਰ, ਜਾਨਵਰ ਦੇ ਬਾਕੀ ਦੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਹਿੱਸੇ ਜਗਵੇਦੀ ਤੇ ਅੱਗ ਨਾਲ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਯਾਜਕ ਨੂੰ ਜਾਨਵਰ ਨੂੰ ਉਹ ਹਿੱਸੇ (ਛਾਤੀ ਅਤੇ ਰਾਣ) ਕਿਸੇ ਸੁਥਰੀ ਥਾਂ ('ਸਿਰਫ਼ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਵਿਚ ਹੀ ਨਹੀਂ') ਖਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਸੀ ਜਿਹੜੇ ਓਸੇ ਲਈ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਇਹ ਮਾਸ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਬਾਕੀ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਵੰਡ ਸਕਦਾ ਸੀ ਭਾਵ ਇਸ ਦਾ ਖਾਧਾ ਜਾਣ ਸਿਰਫ਼ ਯਾਜਕਾਂ ਤਕ ਸੀਮਿਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਕ ਵਾਰ ਫੇਰ ਯਾਜਕਾਂ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦੁਆਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਯਹੋਵਾਹ ਵੱਲੋਂ ਮਿਲੀ ਆਗਿਆ ਕਾਰਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੇਟਾਂ ਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਿੱਸਿਆਂ ਨੂੰ ਖਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਸੀ। ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਚੜ੍ਹਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ ਇਸ ਕਰਕੇ ਯਾਜਕਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂਦੇ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਤੋਂ ਮਿਲਣ ਵਾਲੀ ਰੋਟੀ ਦੇ ਨਾਲ ਖਾਣ ਲਈ ਮਾਸ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਇਤਾਂ ਨਾਲ ਇਹ ਸਾਫ਼ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਯਾਜਕਾਈ ਵਿਚ ਗੰਭੀਰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਤਾਂ ਹੋ ਹੀ ਸਨ ਪਰ ਇਸ ਵਿਚ ਇਨਾਮ ਵੀ ਵੱਡੇ ਸਨ। ਲੋਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਯਹੋਵਾਹ ਅੱਗੇ ਆਪਣੀ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਲਿਆਂਦੇ ਜਾਣ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਯਾਜਕਾਂ ਨੂੰ ਖਾਣ ਲਈ ਚੋਖਾ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਦੂਜੀ ਨਾਕਾਮੀ: ਅਣਖਾਧੀ ਪਾਪ ਬਲੀ (10:16-20)

¹⁶ਤਾਂ ਮੂਸਾ ਨੇ ਬੜੇ ਜਤਨ ਨਾਲ ਪਾਪ ਦੀ ਭੇਟ ਦੀ ਭੇਟ ਦੇ ਬੱਕਰੇ ਨੂੰ ਢੂੰਡਿਆ ਅਤੇ ਵੇਖੋ ਉਹ ਸਾੜਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਹਾਰੂਨ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਅਲਆਜ਼ਾਰ ਅਤੇ ਬੀਥਾਮਾਰ ਨਾਲ ਜਿਹੜੇ ਬਚੇ ਸਨ ਐਉਂ ਆਖ ਕੇ ਕ੍ਰੋਧੀ ਹੋਇਆ ¹⁷ਭਈ ਤੁਸਾਂ ਪਾਪ ਦੀ ਭੇਟ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਥਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਖਾਧਾ, ਉਹ ਅੱਤ ਪਵਿੱਤਰ ਜੋ ਹੈ ਅਤੇ ਯਹੋਵਾਹ ਨੇ ਮੰਡਲੀ ਦੇ ਪਾਪ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਅਤੇ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਪ੍ਰਾਸਚਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜੋ ਦਿੱਤਾ? ¹⁸ਵੇਖੋ ਉਸ ਦਾ ਲਹੂ ਪਵਿੱਤਰ ਥਾਂ ਵਿੱਚ ਆਂਦਾ ਨਹੀਂ ਗਿਆ, ਤੁਸਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਥਾਂ ਵਿੱਚ ਜਰੂਰ ਖਾਣਾ ਸੀ, ਜੇਹਾ ਮੈਂ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ¹⁹ਅਤੇ ਹਾਰੂਨ ਨੇ ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਵੇਖੋ ਅੱਜ ਦੇ ਦਿਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਾਪ ਦੀ ਭੇਟ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਹੋਮ ਦੀ ਭੇਟ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਚੜ੍ਹਾਈ ਅਤੇ ਏਹੋ ਜੇਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੋਈਆਂ ਅਤੇ ਜੇ ਮੈਂ ਅੱਜ ਦੇ ਦਿਨ ਪਾਪ ਦੀ ਭੇਟ ਤੋਂ ਖਾਂਦਾ ਤਾਂ ਭਲਾ, ਉਹ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ? ²⁰ਅਤੇ ਜਾਂ ਮੂਸਾ ਨੇ ਇਹ ਸੁਣਿਆ ਤਾਂ ਰਾਜੀ ਹੋ ਗਿਆ।

ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਵਿਚ ਯਾਜਕਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਇਕ ਹੋਰ ਘਟਨਾ ਦਰਜ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਰਤਾਂਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉਹ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਨਾ ਕਰ ਪਾਉਣ ਦਾ ਵਿਰਤਾਂਤ ਦੱਸਦਾ ਹੈ। ਯਾਜਕਾਂ ਦੀ ਇਸ ਨਾਕਾਮੀ ਦੇ ਵਿਰਤਾਂਤ ਦੀ ਅਜੀਬ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਨਾਦਾਬ ਅਤੇ ਅਬੀਹੂ ਦੇ ਉਲਟ, ਬੁਦਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦੇ ਕੇ ਮਾਰਿਆ ਨਹੀਂ। 'ਕਿਉਂ?' ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਹੋਇਆ ਕੀ ਸੀ।

ਆਇਤ 16. ਵਿਰਤਾਂਤ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿਚ ਮੂਸਾ ਬੜੇ ਜਤਨ ਨਾਲ ਪਾਪ ਦੀ ਭੇਟ ਦੇ ਬੱਕਰੇ ਨੂੰ ਲੱਭ ਰਿਹਾ ਸੀ ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਨਾ ਮਿਲਿਆ। ਇਹ 'ਪਾਪ ਦੀ ਭੇਟ' ਕੀ ਸੀ? ਇਹ ਸਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ। ਕੁਝ ਲੋਕ 'ਪਾਪ ਦੀ ਭੇਟ ਦੇ ਬੱਕਰੇ' ਨੂੰ 9: 15 ਵਿਚ ਦੱਸੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਭੇਟ ਦੇ

ਰੂਪ ਵਿਚ ਵੇਖਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਧਿਆਇ 10 ਵਾਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ, ਅਧਿਆਇ 8 ਅਤੇ 9 ਵਿਚਲੀ ਪਵਿੱਤਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ/ਥਾਪੇ ਜਾਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਪੂਰਾ ਹੋਣ ਦੇ ਫੌਰਨ ਬਾਅਦ ਜਾਂ ਓਸੇ ਦਿਨ ਹੋਈਆਂ। ਹੋਰ ਲੋਕ ‘‘ਪਾਪ ਦੀ ਭੇਟ’’ ਨੂੰ ਇਸ ਹੱਲ ਵਿਚ ਸਿਰਫ਼ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੇ ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਮਾਫ਼ੀ ਪਾਉਣ ਲਈ ਰੋਜ਼ਮੱਰਾ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਲਿਆਂਦੀਆਂ ਗਈਆਂ ਭੇਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਦੱਸਦੇ ਹਨ।

ਪਾਪ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਲਈ ਨਿਯਮ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਭੇਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਜਾਨਵਰ ਦਾ ਕੁਝ ਹਿੱਸਾ ਯਾਜ਼ਕਾਂ ਨੂੰ ਖਾਣ ਲਈ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ (6: 26, 30) ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਦਾ ਜਗਵੇਦੀ ਉੱਤੇ ਸਾੜ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ਜਦ ਮੂਸਾ ਨੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਲੱਭਿਆ ਜਿਹੜਾ ਯਾਜ਼ਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਖਾਧਾ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਾੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੂਸਾ ਨੇ ਹਾਰੂਨ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਅਲਆਜ਼ਾਰ ਅਤੇ ਈਥਾਮਾਰ ਤੇ ਗੁੱਸਾ ਕਰਦਿਆਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।

ਆਇਤਾਂ 17, 18. ਬੇਸ਼ੱਕ ਮੂਸਾ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸੀ ਕਿਉਂ ਜੋ ਖੁਦਾ ਦੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਜਿਹੜੀਆਂ ਉਸ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਆਸ ਲਾਇਆ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਖੁਦਾ ਜਿਸ ਨੇ ਨਾਦਾਬ ਅਤੇ ਅਬੀਹੂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਹੁਣ ਫੇਰ ਇਸ ਵਾਰ ਹਾਰੂਨ ਦੇ ਬਚੇ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਸੁੱਟੇਗਾ। ਅਲਆਜ਼ਾਰ ਅਤੇ ਈਥਾਮਾਰ ਨੂੰ ਮੂਸਾ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਭਾਂਟ ਪਾਪ ਦੀ ਭੇਟ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਥਾਂ ਵਿਚ ਨਾ ਖਾਣ ਉੱਤੇ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਸੀ। ਉਸ ਦਾ ਗੁੱਸਾ ਇਸ ਕਰਕੇ ਭੜਕਿਆ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਨਾਲੇ ਇਸ ਕਰਕੇ ਵੀ ਕਿ ਪਾਪ ਦੀ ਭੇਟ ਨਾਲ ਮਿਲੇ ਪ੍ਰਾਸਚਿਤ ਲਈ ਯਾਜ਼ਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਕੁਰਬਾਨੀ ਨੂੰ ਖਾਣਾ ਅਹਿਮ ਸੀ। ਕਿਉਂ ਜੋ ਖੁਦਾ ਨੇ ਪਾਪ ਦੀ ਭੇਟ ਯਾਜ਼ਕਾਂ ਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਪਾਪ ਚੁੱਕਣ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਸਚਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਾਸਚਿਤ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਉਦੋਂ ਤਕ ਅਧੂਰੀ ਹੋਣੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤਕ ਯਾਜ਼ਕ ਪਾਪ ਦੀ ਭੇਟ ਦਾ ਆਪਣਾ ਹਿੱਸਾ ਖਾ ਨਾ ਲੈਂਦੇ ਸਨ।¹³ ਦੱਸੀ ਗਈ ਥਾਂ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਸ ਵਿਚ ਨਾ ਖਾ ਸਕਣ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਪਾਪ ਮਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਸਨ। ਮੂਸਾ ਦੇ ਨਜ਼ਰੀਏ ਤੋਂ ਯਾਜ਼ਕਾਂ ਦੀ ਨਾਕਾਮੀ ਪਾਪ ਭਰੀ ਸੀ।

ਆਇਤ 19. ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੇ ਬਚਾਅ ਵਿਚ ਹਾਰੂਨ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਵੇਖੋ ਅੱਜ ਦੇ ਦਿਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਾਪ ਦੀ ਭੇਟ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਹੋਮ ਦੀ ਭੇਟ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਚੜ੍ਹਾਈ ਅਤੇ ਏਹੋ ਜੇਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੋਈਆਂ ਅਤੇ ਜੇ ਮੈਂ ਅੱਜ ਦੇ ਦਿਨ ਪਾਪ ਦੀ ਭੇਟ ਤੋਂ ਖਾਂਦਾ ਤਾਂ ਭਲਾ, ਉਹ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ?

ਪਾਪ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਈ ਤਰਕਿਆਂ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਦਿਨ ਦੇ ਹਾਲਾਤ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦਿਆਂ ਉਹ ਇਹ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਦੋ ਪੁੱਤਰ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਮਰ ਗਏ ਸਨ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਰਕੇ ਦੁਖੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਹਨੂੰ ਪਾਪ ਦੀ ਭੇਟ ਨੂੰ ਖਾਧੇ ਜਾਣ ਵੇਲੇ ਸਹੀ ਰਵੱਈਏ ਦੀ ਫਿਕਰ ਸੀ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਸ ਨੇ ਖੁਦਾ ਦੀ ਨਰਾਜ਼ਦੀ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਖਾਧਾ।

ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਲੱਗਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਨਾਦਾਬ ਅਤੇ ਅਹੀਬੂ ਦੇ ਪਾਪ ਨਾਲ ਉਹ ਪਾਪ ਦੀ ਭੇਟ ਖਾਣ ਦੇ ਅਯੋਗ ਹੋ ਗਿਆ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਲਗਦਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਾਪੀਆਂ ਦਾ ਪਿਤਾ ਉਸ ਦਿਨ ਪਵਿੱਤਰ ਭੋਜਨ ਖਾ ਲੈਂਦਾ ਤਾਂ ਖੁਦਾ ਨੇ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਇਹਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੋਇਆ ਕਿ ਨਾ ਖਾਣ ਦੇ ਉਸ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਹਲੀਮੀ ਨਜ਼ਰ ਆਈ ਹੋਵੇਗੀ ਜੋ ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਪੱਸਿਆ ਹੀ ਹੈ।

ਆਇਤ 20. ਹਾਰੂਨ ਦੇ ਤਰਲੇ ਦਾ ਅਰਥ ਭਾਵੇਂ ਜੋ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਨੇਕ ਇਰਾਦਿਆਂ ਦਾ ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦੁਆ ਦਿੱਤਾ। ਬਾਈਬਲ ਦੱਸਦੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਮੂਸਾ ਨੇ ਇਹ ਸੁਣਿਆ ਤਾਂ

ਰਾਜੀ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਲਜ਼ਾਮ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹਨੇ ਮੰਨ ਲਿਆ ਸੀ।

ਇਹ ਘਟਨਾ ਉਦੋਂ ਕਿਉਂ ਵਿਸਾਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜਦੋਂ ਨਾਦਾਬ ਅਤੇ ਅਬੀਹੂ ਮਾਰੇ ਗਏ ਸਨ? ਇਕ ਸੱਚਿਆਈ ਜਿਹੜੀ ਯਾਦ ਰੱਖੀ ਜਾਣੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਨਾਦਾਬ ਅਤੇ ਅਬੀਹੂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਜੱਜ, ਜਿਊਰੀ, ਅਤੇ ਜੱਲਾਦ ਸਭ ਖੁਦਾ ਆਪੇ ਸੀ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਪਾਠਕ ਮੰਨ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੌਤ ਦੇ ਯੋਗ ਪਾਪ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਨਾਰਾਜ਼ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਸ਼ਖ਼ਸ ਮੂਸਾ ਦੀ। ਮੂਸਾ ਖੁਦਾ ਦਾ ਨਬੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਨੁਮਾਇੰਦਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਠਹਿਰਾਇਆ ਹੋਇਆ ਆਗੂ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਨਾਭੁੱਲਣਹਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਉਸ ਤੋਂ ਵੀ ਪਾਪ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਅਸੀਂ ਪੱਕਾ ਨਹੀਂ ਆਖ ਸਕਦੇ ਕਿ ਅਧਿਆਇ ਵਿਚ ਦੂਜੀ ਨਾਕਾਮੀ ਦਾ ਉਸ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਖੁਦਾ ਦੇ ਨਜ਼ਰੀਏ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਂਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਖੁਦਾ ਨੇ ਪਾਪ ਦੀ ਭੇਟ ਨੂੰ ਖਾਣ ਵਿਚ ਨਾਕਾਮ ਰਹਿਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਪਾਠਕ ਇਹ ਮੰਨ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਾਪ (ਜੋ ਉਹ ਪਾਪ ਸੀ) ਮੌਤ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਦੇ ਮੁਤਾਬਿਕ ਨਾਦਾਬ ਅਤੇ ਅਬੀਹੂ ਦੇ ਪਾਪ ਅਤੇ ਪਾਪ ਦੀ ਭੇਟ ਵਿੱਚੋਂ ਯਾਜ਼ਕਾਂ ਦੇ ਨਾ ਖਾ ਸਕਣ ਵਿਚ ਕੀ ਫ਼ਰਕ ਸੀ? ਇਕ ਸੰਭਾਵਨਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਦੂਜੀ ਨਾਕਾਮੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਆਰ. ਲੇਅਰਡ ਹੈਰਿਸ ਨੇ ਨਿਚੋੜ ਕੱਢਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਪਾਪ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ,

ਬੇਨੇਮੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਦੇ ਸਾਰ ਦਾ ਉਲੰਘਣ ਸੀ। ਹਾਰੂਨ ਨੂੰ ਸੋਗ ਦੇ ਆਮ ਪ੍ਰਤੀਕਾਂ ਨਾਲ, ਜਿਵੇਂ ਕੱਪੜੇ ਪਾੜਨਾ, ਵਾਲ ਮੁਨਾਉਣਾ ਆਦਿ ਵਰਗੇ, ਆਪਣੇ ਰੁਤਬੇ ਨੂੰ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਕਰਨ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਸੀ। ਪਰ ਅਫ਼ਸੋਸ ਦੇ ਇਸ ਦਿਨ ਰੋਜ਼ਾ ਰੱਖਣਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਕਾਫ਼ੀ ਸੀ।¹⁴

ਇਹ ਦਲੀਲ ਵੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੂਸਾ (ਖੁਦਾ ਦੇ ਨੁਮਾਇੰਦੇ) ਨੇ ਹਾਰੂਨ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਮੰਨ ਲਈ (REB ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੂਸਾ ਨੇ ਮੰਨ ਲਿਆ ਕਿ ‘‘ਹਾਰੂਨ ਸਹੀ ਸੀ’’) ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਯਾਜ਼ਕਾਂ ਲਈ ਆਪਣੀ ਨਾਕਾਮੀ ਦੇ ਪ੍ਰਾਸਚਿਤ ਲਈ ਪਾਪ ਦੀ ਭੇਟ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਸੀ।¹⁵

ਇਕ ਦੂਜੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿਚ ਹਾਰੂਨ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੇ ਪਾਪ ਤਾਂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਮੂਸਾ ਨੇ (ਖੁਦਾ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦਿਆਂ) ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਾਪ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨਾ ਚੁਣਿਆ। ਡੌਨ ਡਿਵੇਲਟ ਦੇ ਮੁਤਾਬਿਕ ਹਾਰੂਨ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਆਖ ਕੇ ਆਪਣਾ ਬਚਾਅ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸ ਦਿਨ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਦਿਆਂ ਉਸ ਨੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੇ ਹੋਮ ਬਲੀ ਅਤੇ ਪਾਪ ਬਲੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਪਰ ਫਿਰ ਉਸ ਨੇ ਜੋ ਕੁਝ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਸੀ ਉਹਦੇ ਕਰਕੇ ‘‘ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਆਪਣੀ ਖਾਮੀ ਮੰਨ ਲਈ ਪਰ ਸਬਰ ਅਤੇ ਰਹਿਮ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ।’’ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, ‘‘ਉਸ ਨੂੰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮੰਡਲੀ ਦੇ ਪਾਪ ਚੁੱਕਣ ਦੀ ਅਹਿਮ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨ ਦੇ ਅਯੋਗ ਸਮਝਿਆ’’¹⁶ ਯਾਜ਼ਕਾਂ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਦੀ ‘‘ਖਾਮੀ’’ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਐਲਾਨ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪਾਪ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਸਨ, ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਭੁੱਲ ਦੇ ਪਾਪ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਸਨ। ਸਾਫ਼ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਖਾਣ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਾਕਾਮੀ ਪਾਪ ਸੀ ਤਾਂ ਖੁਦਾ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਨਾਦਾਬ ਅਤੇ ਅਬੀਹੂ ਦੇ ਪਾਪ ਜਿੰਨਾਂ ਗੰਭੀਰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ।

ਇਸ ਹਵਾਲੇ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਤਰੀਕਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮੰਨ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਮੂਸਾ ਸਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਹਾਰੂਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਤੋੜਿਆ ਸੀ,

ਇਹ ਹੋਣ ਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਨਾਕਾਮੀਆਂ ਤੋਂ ‘‘ਜਾਣ-ਬੁੱਝ ਕੇ’’ ਪਾਪ (ਜਾਂ ਆਕੀ ਹੋਣ ਦੇ ਪਾਪ) ਅਤੇ ‘‘ਅਣਭੋਲ’’ ਪਾਪ ਵਿਚਕਾਰ ਫ਼ਰਕ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ।¹⁷ ਨਾਦਾਬ ਅਤੇ ਅਬੀਹੂ ਦਾ ਪਾਪ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਪਰਗਟ ਇੱਛਾ ਦੇ ਗੰਭੀਰ ਉਲੰਘਣ ਵਿਚ, ਆਕੜਪੁਣੇ ਵਿਚ ਅਤੇ ਜਾਣਦੇ ਬੁੱਝਦੇ ਹੋਏ, ਜਾਣ ਬੁੱਝ ਕੇ ਕੀਤਾ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਪਾਪ ਸੀ।¹⁸ ਦੂਜਾ ਪਾਪ ਇਸ ਕਰਕੇ ਅਣਭੋਲ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਦੇ ਪਲ ਵਿਚ, ਗ਼ਲਤੀ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਖ਼ੁਦਾ ਅਣਭੋਲਪੁਣੇ ਵਿਚ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਪਾਪਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਰਹਿਮਦਿਲ ਸੀ, ਭਾਵ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਉਲਟ ‘‘ਆਕੀ ਹੋ ਕੇ,’’ ਜਾਂ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਮਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਜਿਹੇ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਮੌਤ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਨਾਦਾਬ ਅਤੇ ਅਬੀਹੂ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ।

ਲੇਵੀਆਂ 10 ਦੇ ਨਾਲ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਦੇ ਸਿਸਟਮ ਦਾ ਅਰੰਭ (ਅਧਿਆਇ 1-7) ਅਤੇ ਯਾਜ਼ਕਾਈ (ਅਧਿਆਇ 8-10) ਦਾ ਸਿਸਟਮ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਧਿਆਇ 10 ਦੀਆਂ ਬੇਮੇਲ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੇ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਨੂੰ ਖ਼ੁਦਾ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਹੁਣ ਅਨੁਸ਼ਾਸਿਤ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਯਾਜ਼ਕਾਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਤਿਆਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਪ੍ਰਸੰਗਿਕਤਾ

ਪਾਪ ਵੱਲ ਸਾਡਾ ਝੁਕਾਅ (ਅਧਿਆਇ 10)

ਪੂਰੀ ਬਾਈਬਲ ਵਿਚ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਤੋਂ ਪਾਪ ਵੱਲ ਉਸ ਦੇ ਝੁਕਾਅ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ। ‘‘ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ’’ ਬਣਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਦਰਸ਼ ਮਾਹੌਲ ਵਿਚ ਰੱਖੇ ਗਏ ਆਦਮ ਅਤੇ ਹੱਵਾ ਨੇ ਇਸ ਦਾ ਜਵਾਬ ਪਾਪ ਕਰਕੇ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਮਿਲੀ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਿਰਜੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦੇ ਅਤੇ ਕੁਦਰਤ ਵਿਚ ਉਸ ਦੀ ਭਲਿਆਈ ਦੇ ਲਾਭਾਂ ਦੇ ਫ਼ਾਇਦੇ ਚੁੱਕਦੇ ਹੋਏ, ਨੂਹ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਮਨੁੱਖੀ ਜਾਤੀ ਨੇ ਲਾਇਲਾਜ ਪਾਪ ਕਰਕੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਜਿਸ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਨਾਸ ਹੋ ਗਏ! ਖ਼ੁਦਾ ਵੱਲੋਂ ਮਿਸਰ ਦੀ ਗੁਲਾਮੀ ਤੋਂ ਬਚਾਏ ਜਾਣ ਅਤੇ ਭੋਜਨ, ਜਲ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਨਾਲ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਬਚਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਨੇ ਸੋਨੇ ਦਾ ਵੱਡਾ ਬਣਾ ਕੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਕੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ; ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਮਿਲੀ। ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਦੀ ਕਨਾਨ ਵੱਲ ਨੂੰ ਜਾਂਦਿਆਂ ਖ਼ੁਦਾ ਵੱਲੋਂ ਖਾਣਾ ਖੁਆਏ ਜਾਣ ਅਤੇ ਰਖਵਾਲੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਸਰਾਏਲੀ ਲੋਕ ਖ਼ੁਦਾ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਾਅਦੇ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਲਿਜਾਣ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਅਜੀਬ ਕਮੀ ਨੂੰ ਬਾਰ-ਬਾਰ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਰਹੇ। ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਜ਼ਾੜ ਵਿਚ ਉਦੋਂ ਤਕ ਘੁੰਮਣ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਮਿਲੀ ਜਦੋਂ ਤਕ ਉਹ ਪੂਰੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਨਾਸ ਨਾ ਹੋ ਗਈ। ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਸਾਨੂੰ ਹਨੱਨਯਾਹ ਅਤੇ ਸਫ਼ੀਰਾ ਦੀ ਉਦਾਹਰਣ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੁੱਢਲੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹੋਣ ਦੀ ਬਰਕਤ ਪਾਉਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਾਪਾਂ ਤੋਂ ਮਾਫ਼ੀ ਪਾਉਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਝੂਠ ਬੋਲਿਆ ਜਿਸ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਮਾਰੇ ਗਏ।

ਲੇਵੀਆਂ 10 ਵਿਚਲੀ ਕਹਾਣੀ ਵਿਚ ਯਾਜ਼ਕਾਂ ਨੂੰ ਵੱਡੇ ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਵਾਲੇ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਤੇ ਬਾਪਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਉੱਚਾ ਅਹੁਦਾ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਦੋਹਾਂ ਯਾਜ਼ਕਾਂ ਨੇ ਪਾਪ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮਾਰੇ ਗਏ ਸਨ। ਬਾਈਬਲ ਵਿਚ ਮਨੁੱਖੀ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਵੱਖੋ-ਵੱਖ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਬਰਕਤ ਪਾਉਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਪਾਪੀ ਹੋਣ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਖ਼ਤਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਬਾਈਬਲ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਨ ਤੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਵੀ ਘੁੰਮਣ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਝੁਕਾਅ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਾਪੀ ਹੋਣ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਵੇ।

ਸਿੱਖੇ ਜਾਣ ਲਈ ਪੰਜ ਸਬਕ (10: 1-3)

ਲੇਵੀਆਂ 10: 1-3 ਕਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਬਿਓਲੋਜਿਕਲ ਸਚਿਆਈਆਂ ਦੱਸਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਹਵਾਲੇ ਵਿਚ ਮਿਲਣ ਵਾਲੇ ਪੰਜ ਨਿਯਮਾਂ ਉੱਤੇ ਗੌਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।

ਖੁਦਾ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਆਗੂ ਭੁੱਲਣਹਾਰ ਹਨ। ਮੂਸਾ ਦੇ ਯੁੱਗ ਦੇ ਤਹਿਤ ਯਾਜਕਾਂ ਤੋਂ ਭੁੱਲ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਕਰਦੇ ਵੀ ਸਨ। ਹਾਰੂਨ ਦੀ ਯਾਜਕਾਈ ਦੀਆਂ ਨਾਕਾਮੀਆਂ ਅਜੇ ਇਕ ਹੋਰ ਯਾਜਕ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਣ ਦਾ ਸਬੂਤ ਹਨ। ਅੱਜ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਇਕ ਮਹਾਯਾਜਕ ਹੈ! ਉਹ ਸਿੱਖ ਯਾਜਕ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਨੁਕਸ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਕਦੇ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਹਾਰੂਨ ਦੀ ਕੁਲ ਵਿੱਚੋਂ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਬਲਕਿ ਮਲਕਿਸਿਦਕ ਵਾਂਗ ਯਾਜਕ ਹੈ। ਉਹ ਸਰੀਰਕ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਅਨੁਸਾਰ ਲੇਵੀ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਪਾਪ ਰਹਿਤ ਅਤੇ ਅਵਿਨਾਸੀ ਜੀਵਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਯਾਜਕ ਬਣਿਆ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 5: 1-10; 7: 1-8: 2)।

ਹੁਕਮ ਮੰਨਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਖੁਦਾ ਨੇ ਮਨੁੱਖ ਜਾਤੀ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣਾ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਤਰਸ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤੋਂ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ, ਪਰ ਬਦਲੇ ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਚਾਹਿਆ ਵੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਉਸ ਨੇ ਹੁਕਮ-ਅਦੂਲੀ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਨਾਦਾਬ ਅਤੇ ਅਬੀਹੂ ਦੇ ਪਾਪ ਦੇ ਕਈ ਕਾਰਣ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਪਰ ਇਹ ਅਜਿਹਾ ਪਾਪ ਸੀ ਜਿਹਦੇ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਮਿਲਣੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਕਿਉਂ ਜੋ ਇਸ ਵਿਚ ਹੁਕਮ-ਅਦੂਲੀ ਸ਼ਾਮਿਲ ਸੀ: ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ 'ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਓਪਰਾ ਧੂਪ ਧੁਖਾਇਆ ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਸ ਨੇ ਵਰਜਿਆ ਸੀ' (10: 1)। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ, ਖੁਦਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਇਸ ਯੁੱਗ ਵਿਚ ਉਸ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇ (ਮੱਤੀ 7: 21-24; ਰੋਮੀਆਂ 6: 17, 18; 2 ਥੋਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 1: 6-9; ਇਬਰਾਨੀਆਂ 5: 8, 9)।

ਨਵੀਂ ਕਾਢ ਖਤਰਨਾਕ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਨਾਦਾਬ ਅਤੇ ਅਬੀਹੂ ਦੇ ਵਿਰਤਾਂਤ ਤੋਂ ਇਹ ਸਿੱਖਿਆ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਕਿ ਖੁਦਾ ਦੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਨੂੰ ਹੂ-ਬ-ਹੂ ਨਾ ਮੰਨਣਾ ਭਾਵ ਇਹ ਮੰਨ ਲੈਣਾ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਕਿਸੇ ਬਦਲ ਨੂੰ ਜਿਹੜਾ ਸਾਨੂੰ ਪਸੰਦ ਹੋਵੇ, ਖੁਦਾ ਕਬੂਲ ਕਰ ਲਵੇਗਾ, ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਨੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਚਾਹਿਆ ਹੋਵੇ, ਖਤਰਨਾਕ ਹੈ। ਰਿਚਰਡ ਐੱਮ. ਬੋਇਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ 'ਨਾਦਾਬ ਅਤੇ ਅਬੀਹੂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸਾਨੂੰ ਖ਼ਾਸ ਤੌਰ ਤੇ ਬੰਦਗੀ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਰੀਕਿਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਚਿਤਾਵਨੀ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਹੁਕਮ ਯਹੋਵਾਹ ਵੱਲੋਂ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।'¹⁹

ਬੰਦਗੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਬਾਈਬਲ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਨੈਤਿਕ ਅਤੇ ਇਖਲਾਕੀ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਖੁਦਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹਨ, ਪਰ ਇਹਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਬੰਦਗੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਉਹਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹਨ। ਨਾਦਾਬ ਅਤੇ ਅਬੀਹੂ ਦੀ ਮੌਤ ਇਸ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਦਿਲ ਦੁਖਾਇਆ ਸੀ ਜਾਂ ਨਿਆਂ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਇਸ ਕਰਕੇ ਮਰੇ ਸਨ ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਹ ਉਹ ਨਹੀਂ ਕਰ ਪਾਏ ਸਨ ਜੋ ਡੇਰੇ ਵਿਚ ਬੰਦਗੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਯਹੋਵਾਹ ਨੇ ਚਾਹਿਆ ਸੀ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਯਿਸੂ ਦੀ ਗੱਲ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਖੁਦਾ ਦੀ ਬੰਦਗੀ, 'ਆਤਮਾ' ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ 'ਸਚਿਆਈ' ਨਾਲ ਵੀ ਕਰਨੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ (ਯੂਹੰਨਾ 4: 24), ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਹੈ ਕਿ ਲੋਕ ਉਹਦੀ ਬੰਦਗੀ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਉਸ ਦੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾਈ ਇਹ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦਵੇ। ਮੂਸਾ ਨੇ, ਨਾਦਾਬ ਅਤੇ ਅਬੀਹੂ ਦੀਆਂ ਮੌਤਾਂ ਦਾ ਕਾਰਣ ਦੱਸਦਿਆਂ, ਇਕ ਅਰਥ ਵਿਚ ਇਹ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸਜ਼ਾ ਇਸ ਲਈ ਮਿਲੀ ਕਿਉਂ ਜੋ ਖੁਦਾ ਲਈ ਆਪਣੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾਈ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਪਵਿੱਤਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪਾਪ ਭਰੇ ਰਵੱਈਏ ਨੂੰ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਖ਼ਾਸ ਤੌਰ ਤੇ

ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਪਵਿੱਤਰ ਹਜ਼ੂਰੀ ਨੂੰ ‘‘ਓਪਰਾ’’ (ਅਤੇ ਇਸ ਕਰਕੇ ਅਪਵਿੱਤਰ) ਧੂਪ ਧੁਖਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਕੇ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਦੇ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਜਦ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾਈ ਦੀ ਤੌਹੀਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਦਾ ਪਵਿੱਤਰ ਸੁਭਾਅ ਮੁਜਰਮ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਕੇ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਪ੍ਰੇਮੀ ਅਤੇ ਦਿਆਵਾਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਹੀ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝ ਹੋਣੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਸਰਵਉਚ ਹਾਕਮ ਦਾ ਇਕ ਹੋਰ ਪਹਿਲੂ ਵੀ ਹੈ। ਉਸ ਪਹਿਲੂ ਨਾਲ ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਜਿਹੜਾ ਉਸ ਦੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾਈ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਭਰਮਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਡਰ ਨਾਲ ਕੰਬਣੀ ਲੱਗ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪੌਲਸ ਨੇ ਆਖਿਆ, ‘‘ਜੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਦਿਆਲਗੀ ਅਤੇ ਕਰੜਾਈ ਨੂੰ ਵੇਖ’’ (ਰੋਮੀਆਂ 11:22; KJV)। ਖੁਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਭਲਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਬਲਕਿ ਆਪਣੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾਈ ਲਈ ਉਹਦੇ ਵਾਸਤੇ ਕਰੜਾ ਹੋਣ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨਣਾ (ਅਧਿਆਇ 10)

ਜਦ ਖੁਦਾ ਨੇ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਕੌਮ ਬਣਨ ਲਈ ਸੌਂਦਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਡੇਰਾ ਬਨਾਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਕੁਝ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿਣ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਉਹ ਸਿਖਾਉਣ ਲਈ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਿਹੜੀਆਂ ਲੇਵੀਆਂ ਦੀ ਪੋਥੀ ਵਿਚ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ। ‘‘ਪਵਿੱਤਰ ਕੌਮ’’ ਬਣਨ ਲਈ ਉਹ ਲੋਕ ਬਣਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਜਿਹੜੇ ਲਹੂ ਨਾਲ ਸੁੱਧ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਜਿਹੜੇ ਅਸ਼ੁੱਧਤਾ ਤੋਂ ਸੁੱਧ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਜਿਹੜੇ ਲਗਾਤਾਰ ਬੰਦਗੀ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਜਿਹੜੇ ਖੁਦਾ ਅੱਗੇ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਲਿਆਉਂਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਜਿਹੜੇ ਹੋਰਨਾਂ ਸਭਨਾਂ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਭਰਿਆ ਸਲੂਕ ਕਰਦੇ ਸਨ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਆਖਰੀ, ਵਿਆਪਕ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਸੰਖੇਪ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਲੋਕ ਹੋਣ ਲਈ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਲੇਵੀਆਂ 19:37 ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ: ‘‘ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀਆਂ ਸਭਨਾਂ ਬਿਧਾਂ ਅਤੇ ਸਭਨਾਂ ਨਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਣਾ, ਅਤੇ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਮੈਂ ਯਹੋਵਾਹ ਹਾਂ’’ (ਵੇਖੋ 18:4, 5)। ਹੁਕਮ ਮੰਨੇ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਦੀ ਇਸ ਗੱਲ ਨੇ ਦੁਹਰਾ ਕੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਖੁਦਾ ਵੱਲੋਂ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਨਾਲ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਆਪਣਾ ਨੇਮ ਬੰਨ੍ਹੇ ਜਾਣ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨ ਲਈ ਆਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ: ‘‘ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਅਵਾਜ਼ ਦੇ ਸਰੋਤੇ ਹੋਵੋਗੇ ਅਰ ਮੇਰੇ ਨਾਮ ਦੀ ਮਨੌਤ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕੌਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਮੇਰੀ ਨਿਜੀ ਪਰਜਾ ... ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਲਈ ਜਾਜਕਾਂ ਦੀ ਬਾਦਸਾਹੀ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਕੌਮ ਹੋਵੋਗੇ’’ (ਕੁਚ 19:5, 6)।

ਹੋਰਨਾਂ ਵਾਂਗ, ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਖੁਦਾ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਅਰਥਾਤ ਆਤਮਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਲਈ ਜੋ ਕਿ ਕਲੀਸੀਆ ਹੈ, ਅੱਜ ਉਹੀ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਜੋ ਖੁਦਾ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਉਦੋਂ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਲਈ ਵੀ ਖੁਦਾ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਖਿਆ, ‘‘ਠਾ ਹਰੇਕ ਜਿਹੜਾ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ! ਪ੍ਰਭੂ! ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਸੁਰਗ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿਚ ਵੜੇਗਾ ਬਲਕਣ ਉਹੋ ਜੋ ਮੇਰੇ ਸੁਰਗੀ ਪਿਤਾ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਉੱਤੇ ਚੱਲਦਾ ਹੈ’’ (ਮੱਤੀ 7:21)।

ਲੇਵੀਆਂ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਹੁਕਮ ਨਾ ਮੰਨਣ ਦੀਆਂ ਦੋ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਨੂੰ ਦਰਜ ਕਰਕੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਮੰਨਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿਚ ਮਦਦ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਸਿੱਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਖੁਦਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨੀਏ।

ਹੁਕਮ ਨਾ ਮੰਨਣਾ: ਕੁਫਰ ਬਕਣ ਵਾਲਾ

ਹੁਕਮ ਨਾ ਮੰਨਣ ਦੀ ਇਕ ਉਦਾਹਰਣ ਲੇਵੀਆਂ 24:10-23 ਵਿਚ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਇਕ

ਇਸਰਾਏਲੀ ਤੀਵੀਂ ਅਤੇ ਮਿਸਰੀ ਆਦਮੀ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੇ ‘ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਦੁਰਬਚਨ ਬੋਲਿਆ ਅਤੇ ਕੁਫਰ ਬਕਿਆ।’ ਫਿਰ ਉਸ ਨੂੰ ਮੂਸਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਖੁਦਾ ਨੇ ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹਨੂੰ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ‘ਸਾਰੀ ਮੰਡਲੀ’ ਵੱਲੋਂ ਪਥਰਾਅ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਇਹ ਘਟਨਾ ਐਨੀ ਅਹਿਮ ਕਿਉਂ ਸੀ, ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ?

ਪਹਿਲੀ ਗੱਲ, ਇਸ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਵਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਅਪਰਾਧੀਆਂ ਨਾਲ ਕੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਕੁਝ ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਸਾਫ਼ ਹੈ ਕਿ ਖੁਦਾ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਨਾਮ ਦੀ ਨਿੰਦਿਆਂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਭਾਵ ਚੋਥਾ ਹੁਕਮ ਤੋੜਨ ਵਾਲੇ ਨਾਲ ਕੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ: ‘‘ਤੂੰ ਯਹੋਵਾਹ ਆਪਣੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਨਾਮ ਵਿਅਰਥ ਨਾ ਲੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਹੜਾ ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ ਵਿਅਰਥ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਯਹੋਵਾਹ ਉਸ ਨੂੰ ਬੇਦੇਸ਼ ਨਾ ਠਹਿਰਾਵੇਗਾ’’ (ਕੁਚ 20: 7)। ਖੁਦਾ ਨੇ ਆਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਨਿਯਮ ਤੋੜਨ ਵਾਲੇ ਬੰਦੇ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਬੰਦੇ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਨਹੀਂ ਛੱਡੇਗਾ, ਪਰ ਖੁਦਾ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਕਿਵੇਂ ਦੇਣੀ ਸੀ? ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਵਿਚ ਅਜੇ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸੋ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਨੇ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਕੁਫਰ ਬੋਲਦਿਆਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਯਹੋਵਾਹ ਤੋਂ ਪੁੱਛ ਕੇ ਇਹ ਪਤਾ ਲਾਉਣ ਤਕ ਕਿ ਉਸ ਕੁਫਰ ਬਕਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ ‘‘ਹਿਰਾਸਤ’’ ਵਿਚ ਰੱਖ ਲਿਆ। ਖੁਦਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਕੁਫਰ ਬਕਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਪਥਰਾਅ ਨਾਲ ਮੌਤ ਦੇਣ ਬਾਰੇ ਦੱਸ ਕੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ (ਵੇਖੋ ਗਿਣਤੀ 15: 32-36)।

ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਇਸ ਉਦਾਹਰਣ ਨਾਲ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਨੂੰ ਦੋ ਸਚਿਆਈਆਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ। (1) ਖੁਦਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇ। ਉਹ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ, ਦਿਆਲੂ, ਪ੍ਰੇਮੀ ਅਤੇ ਕਿਰਪਾਲ ਸੀ; ਪਰ ਜੇ ਆਕੜ ਕੇ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਤੋੜਦੇ ਤਾਂ ਉਹ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਵੀ। ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਸੀ, ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ। ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਵਾਧੂ ਸਬੂਤ ਮਿਲ ਗਿਆ ਕਿ ਖੁਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਕ੍ਰੋਧਵਾਨ ਹੈ, ਜਿਹੜੇ ਉਸ ਨੂੰ ਲਲਕਾਰਦੇ ਹਨ ਉਵੇਂ ਹੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਤਰਸਵਾਨ ਹੈ ਜਿਹੜੇ ਉਸ ਦੇ ਅੱਗੇ ਸਮਰਪਣ ਕਰਦੇ ਹਨ। (2) ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨੇਮ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਂਸ਼ਿਕ ਇਸਰਾਏਲੀ (ਖੁਨ ਦੇ ਰਾਹੀਂ) ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਨੇਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਮੰਨਣ ਦਾ ਬਹਾਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਥਰਾਅ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਦਾ ਪਿਤਾ ਮਿਸਰੀ ਸੀ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਲੱਗਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ‘‘ਮੈਂ ਪੂਰਾ ਇਸਰਾਏਲੀ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਖੁਦਾ ਦੀ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਤੋਂ ਛੂਟ ਹੈ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬਾਰੇ ਜੋ ਚਾਹਾਂ ਆਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।’’ ਉਹ ਗਲਤ ਸੀ! ਮੂਸਾ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿਚ ਖੁਦਾ ਨੇ ਇਹ ਸਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ‘‘ਓਪਰਾ’’ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ‘‘ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਜੰਮਿਆ’’ ਕੁਫਰ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੋਹਾਂ ਲਈ ਮੌਤ ਹੀ ਸੀ (24: 16)। ਫਿਰ ਉਸ ਨੇ ਨਿੱਜੀ ਜ਼ਖਮ ਅਤੇ ਕਤਲ ਸਬੰਧੀ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਅੱਗੇ ਆਖਿਆ, ‘‘ਤੁਸਾਂ ਇੱਕ ਪਰਕਾਰ ਦਾ ਨਿਆਉਂ, ਭਾਵੇਂ ਓਪਰੇ ਦੇ ਲਈ, ਭਾਵੇਂ ਆਪਣੇ ਦੇਸ ਦੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਲਈ, ਕਰਨਾ ਕਿਉਂ ਜੋ ਮੈਂ ਯਹੋਵਾਹ ਤੁਹਾਡਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹਾਂ’’ (24: 22)। ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਰਹਿਣਾ ਚੁਣਨ ਵਾਲੇ ਗੈਰ-ਇਸਰਾਏਲੀ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸਰਾਏਲੀ ਸਨ।

ਇਸ ਹਵਾਲੇ ਤੋਂ ਇਕ ਵੱਡਾ ਸਬਕ ਸਿੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਨਾਂਅ ਵਿਅਰਥ ਨਾ ਲਈਏ। ਖੁਦਾ ਦਾ ਨਾਂਅ ਬੇਫ਼ਾਇਦਾ, ਹਲਕੇ ਨਾਲ ਅਤੇ ਬੇਮਤਲਬ ਲੈਣਾ, ਬਲਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਬਦਨਾਮ ਕਰਨਾ ਅਜੋਕੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਕੁਫਰ ਦੀ ਇਕ ਵੱਡੀ ਮਹਾਂਮਾਰੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕੋਈ ਫਿਲਮ ਜਾਂ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਦਾ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਖੁਦਾ ਦਾ ਨਾਂਅ ਬੇਫ਼ਾਇਦਾ ਲਏ ਜਾਣ ਨੂੰ ਸੁਣੇ ਬਗ਼ੈਰ ਨਹੀਂ ਵੇਖ ਸਕਦੇ।

ਅਸਲ ਵਿਚ ਕੋਈ ਟਾਵਾਂ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਹੁੰ ਖਾਣ ਜਾਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਕੇ ਖੁਦਾ ਦੇ ਨਾਂਅ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕਰਦਿਆਂ ਨਾ ਸੁਣਦੇ ਹੋਏ। ਅਸੀਂ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ, ਪਰ ਅੱਜ ਵੀ ਇੱਕੋ ਸੱਚੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਾਂਅ ਨੂੰ ਬਦਨਾਮ ਕਰਨਾ ਪਾਪ ਹੈ। ਹੁਣ ਅਜਿਹੇ ਪਾਪ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਪਰ ਅਸੀਂ ਪੱਕਾ ਜਾਣ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ, ਜਿਹੜਾ ਸਾਰੇ ਜਗਤ ਦਾ ਵੱਡਾ ਨਿਆਂਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਨਾਂਅ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਨਿਆਂ ਕਰੇਗਾ।

ਇਸ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਵਾਂਗ ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਸਿੱਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਕਿ ਖੁਦਾ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਮੰਨੇ ਜਾਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਦ ਲੋਕ ਉਸ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ ਤਾਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਲੋਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਵੱਡੀ ਕਿਰਪਾ ਉੱਤੇ ਲੋੜ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਿਰਭਰ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਸੋਚ ਰਹੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ‘‘ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਪਾਪ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਐਨਾ ਦਿਆਲੂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਦਾ ਹੁਕਮ ਤੋੜੇ ਜਾਣ ਦੀ ਕਦੇ ਸਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ।’’ ਲੇਵੀਆਂ 24 ਵਿਚਲਾ ਅਨਾਮ ਕੁਫ਼ਰ ਬਕਣ ਵਾਲਾ ਸਾਨੂੰ ਵਧੀਆ ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਖੁਦਾ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੇਵੇਗਾ। ਅਸੀਂ ਜਾਣ-ਬੁੱਝ ਕੇ ਪਾਪ ਵਿਚ ਨਾ ਲੱਗੇ ਰਹੀਏ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਲੱਗੇ ਕਿ ਖੁਦਾ ਐਨਾ ਦਿਆਲੂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ।

ਹੁਕਮ-ਅਦੂਲੀ: ‘‘ਓਪਰਾ ਯੂਪ’’

ਲੇਵੀਆਂ ਦੀ ਪੋਥੀ ਵਿਚ ਹੁਕਮ-ਅਦੂਲੀ ਦੀ ਇਕ ਹੋਰ ਉਦਾਹਰਣ ਅਧਿਆਇ 10 ਵਿਚ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਅਧਿਆਇ 8 ਅਤੇ 9 ਯਾਜਕਾਈ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਅਧਿਆਇ 10 ਵਿਚ, ਯਾਜਕਾਂ ਦੇ ਥਾਪੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਯਾਜਕਾਈ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਪਹਿਲਾ ਦਰਜ ਅਧਿਕਾਰਿਤ ਕੰਮ ਹੁਕਮ-ਅਦੂਲੀ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ। 10: 1, 2 ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ:

ਹਾਰੂਨ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨਾਦਾਬ ਅਰ ਅਬੀਹੂ ਨੇ ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਯੂਪਦਾਨੀ ਲੈ ਕੇ ਉਸ ਦੇ ਵਿੱਚ ਅੱਗ ਧਰੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਉੱਤੇ ਯੂਪ ਪਾਕੇ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਅੱਗੋਂ ਓਪਰਾ ਯੂਪ ਯੁਖਾਇਆ ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਸ ਨੇ ਵਰਜਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਅੱਗੋਂ ਇੱਕ ਅੱਗ ਨਿਕਲ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਸਮ ਕਰ ਗਈ ਅਤੇ ਓਹ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਮਰ ਗਏ।

ਦੋਹਾਂ ਯਾਜਕਾਂ ਨੇ ਕੀ ਗਲਤ ਕੀਤਾ ਸੀ? ਯੂਪ ਸਵੇਰ ਸ਼ਾਮ ਰੋਜ਼ ਡੇਰੇ ਵਿਚ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਯੂਪ ਦੀ ਵੇਦੀ ਤੇ ਯੁਖਾਈ ਜਾਣੀ ਸੀ। ਯੂਪ ਦੀ ਵੇਦੀ ਲਈ ‘‘ਅੱਗ’’ ਉਸ ‘‘ਅੱਗ’’ ਵਿੱਚੋਂ ਲੈਣੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਜਿਹੜੀ ਡੇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋਮ ਬਲੀ ਦੀ ਵੇਦੀ ਉੱਤੇ ਬਲਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ (16: 12)।²⁰ ਨਾਦਾਬ ਅਤੇ ਅਬੀਹੂ ਨੇ ਇਸ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਤੋੜਿਆ ਅਤੇ ‘‘ਓਪਰਾ ਯੂਪ’’ ਭਾਵ ਉਹ ਯੂਪ ਯੁਖਾਇਆ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਯਹੋਵਾਹ ‘‘ਨੇ ਵਰਜਿਆ ਸੀ।’’ ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਉਹ ਡੇਰੇ ਵਿਚ ਜਗਵੇਦੀ ਤੋਂ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਖੁਦਾ ਨੇ ਸਾਫ਼ ਦੱਸਿਆ ਸੀ, ਛੁੱਟ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਥਾਂ ਤੋਂ ਬਲਦੇ ਕੋਲੇ ਲੈ ਆਏ।²¹ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਖੁਦਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਕਰਨ ਲਈ ਅਕਾਸ਼ ਤੋਂ ਅੱਗ ਘੱਲੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹੁਕਮ ਤੋੜਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਮੌਕੇ ਤੇ ਖੁਦਾ ਨੇ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਪਰਾਧੀਆਂ ਨੂੰ ਪਥਰਾਅ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਆਖਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪ ਮੌਤ ਦੇ ਦਿੱਤੀ!

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਮੌਤਾਂ ਤੇ ਬਾਅਦ, ਮੂਸਾ ਨੇ ਖ਼ਾਸ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਮੂਸਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਇਸ ਕਰਕੇ ਮਰੇ ਸਨ ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਆਦਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ‘‘ਪਵਿੱਤਰ’’ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ ਸੀ (10: 3)। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਲਾਸ਼ਾਂ ‘‘ਡੇਰੇ ਦੇ ਬਾਹਰ’’ ਬਿਨਾਂ

ਰਸਮ ਰਿਵਾਜ ਪੂਰਾ ਕੀਤੇ ਦਫ਼ਨਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਣੀਆਂ ਸਨ, ਜੋ ਸੰਭਵ ਤੌਰ ਤੇ ਇਸ ਕਰਕੇ ਸੀ ਕਿ ਤਾਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਾਪ ਨਾਲ ਡੇਰਾ ਕ੍ਰਿਸਟ ਨਾ ਹੋਵੇ (10:4, 5)। ਹਾਰੂਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਲੋਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਰੇ ਹੋਏ ਪਾਪੀਆਂ ਲਈ ਸੋਗ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਡੇਰੇ ਦੇ ਅਹਾਤੇ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਣ ਦੀ ਵੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ; ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵੀ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਮਾਰੇ ਜਾਣਾ ਸੀ (ਵੇਖੋ 10:6, 7)। 10:8-11 ਵਿਚ ਖ਼ੁਦਾ ਨੇ ਯਾਜ਼ਕਾਈ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਇਕ ਨਵਾਂ ਨਿਯਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਯਾਜ਼ਕ ਸੇਵਾ ਲਈ ਡੇਰੇ ਅੰਦਰ ਦਾਖ਼ਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਪੀਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ‘‘ਪਵਿੱਤਰ ਅਤੇ ਅਪਵਿੱਤਰ ਦੇ ਵਿਚ ਅਤੇ ਸ਼ੁੱਧ ਅਤੇ ਅਸ਼ੁੱਧ ਦੇ ਵਿਚ’’ ਫ਼ਰਕ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਿਯਮ ਸਿਖਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੇ ਜੋੜੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਕਈਆਂ ਨੇ ਇਹ ਮੰਨ ਲਿਆ ਹੈ ਕਿ ਨਾਦਾਬ ਅਤੇ ਅਬੀਹੂ ਦਾ ਇਕ ਪਾਪ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਵਿਚ ਵੜਨ ਦਾ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਦੁਬਾਰਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਇਸ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ।

ਖ਼ੁਦਾ ਨੇ ਨਾਦਾਬ ਅਤੇ ਅਬੀਹੂ ਦੇ ਖ਼ਿਲਾਫ਼ ਬੜੀ ਸਖ਼ਤੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਸਬਕ ਸਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾਈ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹਦੇ ਲੋਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਸਖ਼ਤੀ ਨਾਲ ਉਸ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ ਉਸ ਦਾ ਆਦਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਇਸ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਵਿੱਤਰ ਪੁਸਤਕ ਵਿਚ ਲਿਖਵਾ ਦਿੱਤਾ। ਜੇ ਇਹ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਉਹ ਅਗਿਆਨਤਾ ਦਾ ਬਹਾਨਾ ਨਹੀਂ ਲਾ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਖ਼ੁਦਾ ਇਹੀ ਧੂਪ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਪਰ ਆਪਣੇ ਵਿਹਾਰ ਲਈ ਉਹ ਹੋਰ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਹਾਨੇ ਲਾ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਉਦਾਹਰਣ ਲਈ ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਕਦੇ ਸਨ:

1. ‘‘ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਧੂਪ ਬਲਣੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਅਸਾਂ ਬਾਲ ਦਿੱਤੀ। ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਅਹਿਮ ਨਹੀਂ ਲੱਗਾ ਕਿ ਧੂਪ ਬਾਲਣ ਲਈ ਅੱਗ ਕਿੱਥੋਂ ਲਈਏ।’’
2. ‘‘ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਅੱਗ ਕਿੱਥੋਂ ਮਿਲੇਗੀ, ਪਰ ਇਹ ਬਹੁਤ ਔਖਾ ਕੰਮ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਸਹੂਲਤ ਮੁਤਾਬਕ ਜਿੱਥੋਂ ਮਿਲੀ ਉੱਥੋਂ ਲੈ ਲਈ। ਯਕੀਨਨ ਖ਼ੁਦਾ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਜਿਹੜਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਕਾਰਗਰ ਹੈ, ਮੰਜ਼ੂਰ ਕਰ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।’’
3. ‘‘ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਖ਼ੁਦਾ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪ੍ਰੇਮੀ ਅਤੇ ਰਹਿਮਦਿਲ ਹੈ! ਯਕੀਨਨ ਹੀ ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਕਿ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੈ ਅਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਉਵੇਂ ਹੀ ਕਰੀਏ; ਅਤੇ ਜੇ ਉਹ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦਾ ਵੀ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਧੂਪ ਨਾਲੋਂ ਫ਼ਰਕ ਧੂਪ ਧੁਖਾਉਣ ਵਿਚ ਜਿਸ ਦਾ ਉਸ ਨੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਗ਼ਲਤੀ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਦੇਣੀ ਸੀ!’’

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜੋ ਵੀ ਬਹਾਨੇ ਬਣਾਏ ਹੋਣ, ਖ਼ੁਦਾ ਨੇ ਨਹੀਂ ਮੰਨੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹੁਕਮ ਤੋੜਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਤੋੜਨ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਯਹੋਵਾਹ ਵੱਲੋਂ ਆਪ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਮੌਤ ਸੀ। ਇਸ ਮੌਕੇ ਤੇ ਯਹੋਵਾਹ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵਿਖਾਇਆ ਜਿਹੜਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨੇ ਜਾਣ ਦੀ ਆਸ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਉਮੀਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਨਾ ਮੰਨਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਨਾਸ਼ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਪਿੱਛਲ ਲਿਖਤ ਵਰਗੀ ਗੱਲ ਲੇਵੀਆਂ 10 ਦੀਆਂ ਆਖ਼ਰੀ ਪੰਜ ਆਇਤਾਂ

ਵਿਚ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਮੂਸਾ ਨੇ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਪਾਪ ਬਲੀ ਵਾਲੇ ਬੱਕਰੇ ਨੂੰ ਯਾਜਕਾਂ ਨੇ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਖਾਧਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਉਹਨੇ ਹਾਰੂਨ ਦੇ ਬਾਕੀ ਦੇ ਦੋ ਪੁੱਤਰਾਂ ਅਲਆਜ਼ਾਰ ਅਤੇ ਈਥਾਮਾਰ ਦੇ ਪਾਪ ਬਲੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਯਹੋਵਾਹ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਾਕਾਮੀ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਝਾੜ ਪਾਈ (10: 16-18; ਵੇਖੋ 6:26, 29)।²² ਹਾਰੂਨ ਨੇ ਮੂਸਾ ਦੇ ਇਲਜ਼ਾਮ ਦਾ ਜਵਾਬ ਇਹ ਦਿੱਤਾ, ‘‘ਵੇਖੋ ਅੱਜ ਦੇ ਦਿਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਾਪ ਦੀ ਭੇਟ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਹੋਮ ਦੀ ਭੇਟ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਚੜ੍ਹਾਈ ਅਤੇ ਏਹੋ ਜੇਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੋਈਆਂ ਅਤੇ ਜੇ ਮੈਂ ਅੱਜ ਦੇ ਦਿਨ ਪਾਪ ਦੀ ਭੇਟ ਤੋਂ ਖਾਂਦਾ ਤਾਂ ਭਲਾ, ਉਹ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ?’’ (10: 19)। ਹਾਰੂਨ ਇਹ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਸ ਦਿਨ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਬਾਅਦ, ਹੁਕਮ ਨਾ ਮੰਨਣ ਕਰਕੇ ਉਸ ਦੇ ਦੋ ਵੱਡੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੀਆਂ ਮੌਤਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹਦੇ ਲਈ ਪਾਪ ਦੀ ਭੇਟ ਦੇ ਯਾਜਕ ਵਾਲੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਖਾਣਾ ਸਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਇਹ ਆਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ‘‘ਅੱਜ, ਮੇਰੇ ਦੋ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੇ ਪਾਪ ਦੀ ਭੇਟ ਅਤੇ ਹੋਮ ਦੀ ਭੇਟ ਚੜ੍ਹਾਈ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪ ਹੀ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਬਣ ਗਏ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਾਪ ਦੇ ਕਾਰਣ ਖੁਦਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾੜ ਦਿੱਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਾਪ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੋਂ ਤਕ ਹਿਲਾ ਕੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਪਾਪ ਦੀ ਉਸ ਭੇਟ ਨੂੰ ਖਾਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਾ ਕਿ ਖੁਦਾ ਮੇਰੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਨੂੰ ਮੰਨ ਲਵੇਗਾ।’’ ਹਾਰੂਨ ਦੇ ਕਹਿਣ ਦਾ ਜੋ ਵੀ ਭਾਵ ਸੀ ਮੂਸਾ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਪਾਪ ਦੀ ਭੇਟ ਨੂੰ ਨਾ ਖਾਣ ਦੇ ਕਾਰਣ ਨੂੰ ਮੰਨ ਲਿਆ।

ਇਸ ਲਿਖਤ ਵਿਚ ਮਿਲਣ ਵਾਲੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਖੁਦਾ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਮੰਨ ਸਕਣ ਦੀ ਹਰ ਗੱਲ ਨੂੰ ਖੁਦਾ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਯੋਗ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦਾ। ਬੇਸ਼ੱਕ ਖੁਦਾ ਨੇ ਨਾਦਾਬ ਅਤੇ ਅਬੀਹੂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਨਿਆਂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਣਖਾਧੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਮੂਸਾ ਨੇ ਅਲਆਜ਼ਾਰ ਅਤੇ ਈਥਾਮਾਰ ਦਾ ਨਿਆਂ ਕੀਤਾ। ਖੁਦਾ ਦੇ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਨਿਆਂ ਕਰਨ ਵਿਚ ਫ਼ਰਕ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਨਿਆਂ ਕਰਨ ਵਿਚ ਗ਼ਲਤੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਖੁਦਾ ਦਾ ਨਿਆਂ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ!

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਮੂਸਾ ਨੇ ਖੁਦਾ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਸਹੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਪਰ, ਹੁਕਮ ਮੰਨਣ ਵਿਚ ਦੋਹਾਂ ਨਾਕਾਮੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕੀ ਫ਼ਰਕ ਹੈ? ਜਵਾਬ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਨਾਦਾਬ ਨੇ ਆਕੜ ਵਿਚ ਪਾਪ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਜਾਣਦਿਆਂ ਕਿ ਖੁਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕੀ ਕਰਵਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜਾਣ ਬੁੱਝ ਕੇ ਹੁਕਮ ਤੋੜਿਆ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਹਾਰੂਨ ਭਲਮਾਨਸੀ (ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਅਯੋਗ ਹੈ) ਜਾਂ ਅਗਿਆਨਤਾ (ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸੀ ਅਤੇ ਸੋਗ ਵਿਚ ਸੀ) ਕਰਕੇ ਸ਼ਰਾ ਦੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮੰਨਣ ਵਿਚ ਨਾਕਾਮ ਰਿਹਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਸਿੱਖਿਆ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਾਣਦੇ ਬੁੱਝਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਅਣਜਾਣਪੁਣੇ (ਅਣਭੋਲਪੁਣਾ, ਅਗਿਆਨਤਾ ਜਾਂ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋਣ ਦੀ ਹਾਲਤ) ਵਿਚ ਪਾਪ ਕਰਨ ਵਿਚ ਫ਼ਰਕ ਹੈ। ਖੁਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਜਿਹੜੇ ਜਾਣ ਬੁੱਝ ਕੇ ਉਹਨੂੰ ਲਲਕਾਰਦੇ ਹਨ, ਸਖ਼ਤ ਅਤੇ ਕ੍ਰੋਧ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਜਿਹੜੇ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਅਤੇ ਅਗਿਆਨਤਾ ਵਿਚ ਪਲ ਦੀ ਪਲ ਉਹਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਿਚ ਨਾਕਾਮ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਰਹਿਮ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਅੱਜ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਹੁਕਮ-ਅਦੂਲੀ

ਯਹੋਵਾਹ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਬਿਧੀਆਂ ਅਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਲਈ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਸ਼ਬਦ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਸਾਨੂੰ ਖੁਦਾ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਮੰਨਣਾ ਸਿੱਖਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ!

ਧਾਰਮਿਕ ਹੋਣਾ ਚੰਗੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਪਰ ਨਿਰੇ ਧਾਰਮਿਕ ਹੋਣਾ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਗਾਰੰਟੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਚਾਏ ਹੀ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਮਸੀਹ ਸਿਰਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੁਕਤੀ ਦਾ ਕਾਰਣ ਹੈ ਜਿਹੜੇ ਉਸ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨਦੇ ਹਨ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 5:8, 9)!

ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਕਦੇ ਵੀ ਹੁਕਮ ਮੰਨਣ ਦੀ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕੀਆਂ ਹਨ, ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿਚ ਸਮੂਏਲ ਨਬੀ ਨੇ ਇਕ ਨਿਯਮ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਿਹੜਾ ਅੱਜ ਵੀ ਸੱਚ ਹੈ:

ਭਲਾ, ਯਹੋਵਾਹ ਹੋਮ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਅਤੇ ਬਲੀਆਂ ਨਾਲ ਪਰਸੰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਯਾ ਇਸ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਜੋ ਉਹ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਜਾਵੇ? ਵੇਖ, [ਹੁਕਮ] ਮੰਨਣਾ ਭੇਟਾਂ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਨਾਲੋਂ, ਅਤੇ ਸਰੋਤਾ ਬਣਨਾ ਛੱਤਰਿਆਂ ਦੀ ਚਰਬੀ ਨਾਲੋਂ ਚੰਗਾ ਹੈ (1 ਸਮੂਏਲ 15:22)।

ਖੁਦਾ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਪਰ ਬਿਨਾਂ ਹੁਕਮ ਮੰਨੇ ਬੰਦਗੀ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦੀ ਨਹੀਂ।

ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਅੱਜ ਖੁਦਾ ਦਾ ਹੁਕਮ ਤੋੜਦੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਮਸੀਹੀ ਬਣਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਉਸ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਬਾਰੇ ਕਿ ਬਚਾਏ ਜਾਣ ਲਈ ਕੀ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ‘ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਿੱਜੀ ਮੁਕਤੀਦਾਤੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰੋ; ਜੋ ਕਿ ਬਾਈਬਲ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੀ।’ ਬੁਨਿਆਦੀ ਤੌਰ ਤੇ ਉਹ ਇਹ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਲੋਕ ਸਿਰਫ ਨਿਹਚਾ ਨਾਲ ਬਚਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਬਾਈਬਲ ਇਹ ਸਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜਿਹੜੇ ਗੁਆਚੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਕੇ (ਯੂਹੰਨਾ 8:24), ਆਪਣੇ ਪਾਪਾਂ ਤੋਂ ਤੋਬਾ ਕਰਕੇ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 17:30), ਪ੍ਰਭੂ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਇਕਰਾਰ ਕਰਕੇ (ਰੋਮੀਆਂ 10:9, 10), ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਮਾਫੀ ਲਈ ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲੈਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੈ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 2:38; 10:48; 22:16)। ਕੋਈ ਵੀ ਜਿਹੜਾ ਬਚਾਇਆ ਜਾਣ ਦਾ ਚਾਹਵਾਨ ਹੋਵੇ, ਉਹਦੇ ਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਹੁਕਮ ਮੰਨੇ ਜਾਣ ਦਾ ਕੋਈ ਬਦਲ ਹੈ? ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੇ ਉਹ ‘ਜਿਹੜੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਦੀ ਇੰਜੀਲ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲਾ ਦੇਵੇਗਾ’ (2 ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 1:7, 8)। ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਨਾਸ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇੰਜੀਲ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ!

ਕੁਝ ਲੋਕ ਬੰਦਗੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਖੁਦਾ ਦੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਖੁਦਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਲੋਕ ‘ਆਤਮਾ’ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ‘ਸਚਿਆਈ’ ਨਾਲ ਉਸ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਕਰਨ (ਯੂਹੰਨਾ 4:24)। ਸਾਨੂੰ ਬੰਦਗੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਸਚਿਆਈ ਦਾ ਪਤਾ ਕਿਵੇਂ ਲਗਦਾ ਹੈ? ਖੁਦਾ ਦਾ ‘ਵਚਨ’ ਸਚਿਆਈ ਹੈ (ਯੂਹੰਨਾ 17:17)। ਜੇ ਅਸੀਂ ਖੁਦਾ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਸਚਿਆਈ ਨਾਲ ਕਰਨੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਲਈ ਉਵੇਂ ਹੀ ਬੰਦਗੀ ਕਰਨੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਬਾਈਬਲ ਦੱਸਦੀ ਹੈ।

ਹੋਰਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਨਵਾਂ ਨੇਮ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲੀ ਸਦੀ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਵਿਚ ਗਾਉਣਾ ਕੈਪੇਲਾ ਸੰਗੀਤ ਵਾਲਾ, ਭਾਵ ਬਿਨਾਂ ਸਾਜ਼ਾਂ ਦੇ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਮੁੱਢਲੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਖੁਦਾ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਗਾਉਣ ਅਤੇ ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਮਨਾਂ ਵਿਚ ਲੈਅ ਲਾਉਣੀ ਸਿਖਾਈ ਜਾਂਦੀ ਸੀ (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 5:19; ਵੇਖੋ ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ 3:16)। ਅੱਜ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਬੰਦਗੀ ਵਿਚ ਗਾਉਣ ਵੇਲੇ ਸਾਜ਼ਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਗਦਾ ਹੈ, ‘ਇਹ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਗੱਲ ਹੈ; ਖੁਦਾ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬੰਦਗੀ ਵਿਚ ਗਾਉਣ ਵੇਲੇ ਸਾਜ਼ਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਬਾਈਬਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਜ਼ਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਗਾਉਣ ਨੂੰ ਬੇਹਤਰ ਬਨਾਉਣ ਲਈ ਸਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਜੋੜਨ ਵਿਚ ਕੋਈ ਬੁਰਿਆਈ ਨਹੀਂ ਹੈ।’

ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਅਜਿਹਾ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਵਾਲਾਂ ਤੇ ਗੌਰ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ: ਭਲਾ

ਖੁਦਾ ਨੇ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਬੰਦਗੀ ਵਿਚ ਉਹ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਸੰਗੀਤ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਜੇ ਉਸ ਨੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ, ਇਹ ਆਖਦਿਆਂ ਕਿ ਉਹ ਸੰਤਾਂ ਤੋਂ ਗਵਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ (ਜਿਵੇਂ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਸਮਿਆਂ ਵਿਚ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਗਾਏ ਜਾਣ ਦਾ ਸਬੂਤ ਮਿਲਦਾ ਹੈ) ਤਾਂ ਫਿਰ ਭਲਾ ਗਾਉਣ ਦੇ ਨਾਲ ਸਾਜ਼ਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਖੁਦਾ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਵਿਚ ‘‘ਓਪਰਾ ਯੂਪ’’ ਧੁਆਉਣ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਓਪਰਾ ਯੂਪ ਜਿਸ ਦੀ ‘‘ਯਹੋਵਾਹ ਨੇ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਸੀ।’’ ਗਾਉਣ ਦੇ ਸਾਜ਼ ਭਲਾ ਉਹ ਸੰਗੀਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਆਪਣੀ ਬੰਦਗੀ ਲਈ ‘‘ਯਹੋਵਾਹ ਨੇ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ’’?

ਕੁਝ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਮਸੀਹੀ ਜੀਵਨ ਜੀਣ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਖੁਦਾ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਿਚ ਨਾਕਾਮ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਦਾਹਰਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਾਈਬਲ ਕਲੀਸੀਆ ਦੀਆਂ ਬੰਦਗੀਆਂ ਨੂੰ ਨਾ ਛੱਡਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੰਦੀ ਹੈ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 10:25), ਪਰ ਉਹ ਜਾਣ-ਬੁੱਝ ਕੇ ਕਲੀਸੀਆ ਦੀਆਂ ਬੰਦਗੀਆਂ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੂਰ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। (ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬੰਦਗੀ ਵਿਚ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਹੁਕਮ ਹੈ, ਬਲਕਿ ਇਹ ਹੁਕਮ ਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਬੰਦਗੀ ਵਿਚ ਸਾਨੂੰ ਹੋਰ ਜਿਸ ਵੀ ਗੱਲ ਤੋਂ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਮਿਲਦੀ ਹੋਵੇ, ਸਾਨੂੰ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਖੁਦਾ ਹੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ।) ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਭਲਿਆਈ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਐਨੇ ਮਸਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰਤਮੰਦਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਲਈ ਕਦੇ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ। ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ‘‘ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜਗਤ ਤੋਂ ਨਿਹਕਲੇਕ ਰੱਖਣਾ’’ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ (ਯਾਕੂਬ 1:27; KJV); ਪਰ ਅਸੀਂ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ, ਭਾਵ ਪਾਪ ਭਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿਚ ਲੱਗ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਗ੍ਰੇਟ ਕਮੀਸ਼ਨ (ਮੱਤੀ 28: 18-20) ਸਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਉੱਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਅਸੀਂ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਇੰਜੀਲ ਨੂੰ ਸਾਂਝਿਆਂ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿਚ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰਨ ਵਿਚ ਨਾਕਾਮ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਗੈਰ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਭ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਨਿਆਂ ਓਸੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੀਤਾ ਹੈ (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 5: 10), ਭਾਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹੁਕਮ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਤੇ ਭਾਵੇਂ ਨਹੀਂ।

ਖੁਦਾ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨਾ ਮੰਨਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦੀ ਗੱਲ ਕਹਿਣ ਵਿਚ ਦਿੱਕਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਹੁਕਮ ਨਾ ਮੰਨਣ ਵਾਲੇ ਹਾਂ। ਖੁਦਾ ਸਾਥੋਂ ਹੁਕਮ ਮੰਨਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਗੱਲ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਈਬਲ ਇਸ ਦੀ ਤਸਦੀਕ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਉੱਚ ਮਾਪਦੰਡ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਹੀ ਪੂਰਾ ਕਰ ਸਕਿਆ ਹੈ। ਜਿੱਥੋਂ ਤਕ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਹੁਕਮ ਮੰਨਣ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਪੌਲਸ ਦੀ ਗੱਲ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਹੈ: ‘‘ਕੋਈ ਭਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ, ਇਕ ਵੀ ਨਹੀਂ’’ (ਰੋਮੀਆਂ 3: 12)। ਜਾਂ ਅਸੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ (ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਛੱਡ) ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ।

ਅੱਜ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਉਮੀਦ ਹੈ, ਪਰ ਸਾਡੀ ਉਮੀਦ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਨਾ ਮੰਨਣ ਨੂੰ ਪਛਾਣਨ, ਇਸ ਤੋਂ ਤੋਬਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਉਸ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਬਚਾਏ ਜਾਣ ਲਈ ਖੁਦਾ ਵੱਲ ਮੁੜਨ ਅਤੇ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਠਹਿਰਾਏ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਉਸ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਬਚਾਏ ਜਾਣ ਲਈ ਉਸ ਉੱਤੇ ਨਿਰਭਰ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਜੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਹੁਕਮ-ਅਦੂਲੀ ਤੋਂ ਤੋਬਾ ਕਰ ਲਈਏ ਤਾਂ ਖੁਦਾ ਸਾਨੂੰ ਰਹਿਮਦਿਲੀ ਨਾਲ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਵੇਗਾ।

ਸਾਰ

ਲੇਵੀਆਂ ਦੀ ਪੋਥੀ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਕੌਮ ਬਣਨ ਵਿਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਦਿੱਤੀ

ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਮਕਸਦ ਲਈ ਇਸ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਹੂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਸੁੱਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਆਪਣੇ ਵਿਚਕਾਰੋਂ ਅਸੁੱਧਤਾ ਨੂੰ ਕੱਢ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਬੰਦਗੀ ਕਰਨਾ, ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਚਾਰ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਸੰਖੇਪ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ: ‘‘ਖੁਦਾ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨੋ!’’ ਜੇ ਲੋਕ ਉਸ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ, ਤਾਂ ਅਸਲ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਹ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋਣਾ ਸੀ ਜਿਹੜਾ ਪਵਿੱਤਰ ਕੌਮ ਬਣਨ ਲਈ ਯਹੋਵਾਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕਰਵਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨਣਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਪਵਿੱਤਰ ਕੌਮ ਦੇ ਆਪਣੇ ਰੁਤਬੇ ਨੂੰ ਪਾਉਣ ਅਤੇ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ ਦਾ ਅਧਾਰ ਸੀ। ਇਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮੰਜੂਰੀ ਨੂੰ ਪਾਉਣ ਦੀ ਕੁੰਜੀ ਸੀ। ਇਹ ਅੱਜ ਵੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਨੂੰ ਪਾਉਣ ਦੀ ਕੁੰਜੀ ਹੈ।

ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਨੂੰ ਖੁਦਾ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨਣ ਲਈ ਕਿਹੜੀ ਗੱਲ ਨਾਲ ਦਲੇਰੀ ਮਿਲਦੀ ਸੀ? ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਇਕ ਜਵਾਬ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਅਖੀਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਲੇਵੀਆਂ 26 ਅਧਿਆਇ ਵਿਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਵਚਨ ਵਿਚ ਖੁਦਾ ਨੇ ਮੂਸਾ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨੇ ਜਾਣ ਦਾ ਦੋਹਰਾ ਕਾਰਣ ਦਿੱਤਾ। (1) ਜੇ ਖੁਦਾ ਦੇ ਲੋਕ ਉਸ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨਦੇ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਕੌਮ ਨੂੰ ਬਰਕਤ ਦੇਣੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਭਰਪੂਰ ਬਾਰਿਸ਼, ਚੰਗੀਆਂ ਫ਼ਸਲਾਂ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਭੋਜਨ, ਜੰਗਲੀ ਜਾਨਵਰਾਂ ਤੋਂ ਬਚਾਅ, ਆਪਣੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਤੇ ਜਿੱਤ, ਵੱਡੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ, ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਮੰਨਣ ਵਾਲੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਰਕਤ ਦੇਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ (26: 1-13)। (2) ਇਸ ਤੋਂ ਉਲਟ ਖੁਦਾ ਨੇ ਉਸ ਦਾ ਹੁਕਮ ਨਾ ਮੰਨਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸਰਾਪ ਦੇਣਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ‘‘ਡਰ, ਖਈ ਰੋਗ ਅਤੇ ਤਾਪ’’ ਘੱਲਣਾ ਸੀ (26: 16)। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾ ਹੱਥੋਂ ਹਾਰ ਜਾਣਾ ਸੀ (26: 17)। ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਸੋਕਾ ਘੱਲਣਾ ਸੀ (26: 19, 20)। ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੰਗਲੀ ਜਾਨਵਰਾਂ ਨਾਲ ਮਰਵਾਉਣਾ ਸੀ (26: 22)। ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਬਵਾ ਘੱਲਣੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵੈਰੀਆਂ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਮਾਰੇ ਜਾਣਾ ਸੀ (26: 25)। ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਐਨੀ ਭੁੱਖ ਲਾਉਣੀ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਅਤੇ ਧੀਆਂ ਦਾ ਮਾਸ ਤਕ ਖਾ ਜਾਣਾ ਸੀ (26: 26-29)। ਜੇ ਉਹ ਹੁਕਮ ਮੰਨਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਖੁਦਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਉਜਾੜ ਦੇਣਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਨੂੰ ਬਰਬਾਦ ਕਰ ਦੇਣਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕੌਮਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਖਿੰਡਾ ਦੇਣਾ ਸੀ (26: 31-33)।

ਅੱਜ ਸਾਨੂੰ ਖੁਦਾ ਦੀ ਗੱਲ ਕਿਉਂ ਮੰਨਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ? ਬਿਲਕੁਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਕਾਰਣਾਂ ਕਰਕੇ। ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਅਸੀਂ ਉਸ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਬਰਕਤ ਮਿਲੇਗੀ ਅਤੇ ਜੇ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਸਰਾਪ ਮਿਲੇਗਾ। ਇਹਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਉਵੇਂ ਹੀ ਬਰਕਤ ਜਾਂ ਸਰਾਪ ਮਿਲੇਗਾ ਜਿਵੇਂ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਸੀ। ਖੁਦਾ ਨੇ ਇਸ ਮਸੀਹੀ ਯੁੱਗ ਵਿਚ ਉਸ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਮੰਨੇ ਜਾਣ ਤੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਸਰੀਰਕ ਬਰਕਤਾਂ ਅਤੇ ਰਖਵਾਲੀ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਨੇ ਸਾਡੇ ਵੱਲੋਂ ਉਸ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਨਾ ਮੰਨੇ ਜਾਣ ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਸਰੀਰਕ ਤਕਲੀਫ਼ ਜਾਂ ਆਰਥਿਕ ਨੁਕਸਾਨ ਦੇਣ ਦੀ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਨੇਮ ਦੀਆਂ ਉਹਦੀਆਂ ਬਰਕਤਾਂ ਅੱਜ ਰੁਹਾਨੀ ਹਨ ਨਾ ਕਿ ਜਿਸਮਾਨੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਜਾਣਨਾ ਹੀ ਕਾਫ਼ੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਜੇ ਹੁਕਮ ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ‘‘ਸਭ ਪਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਆਤਮਕ ਬਰਕਤਾਂ ਨਾਲ ਬਰਕਤ’’ ਮਿਲੇਗੀ (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 1:3)।

ਕੋਏ ਡੀ. ਰੋਪਰ

ਟਿੱਪਣੀਆਂ

¹ਰਿਚਰਡ ਐੱਨ. ਬੋਇਸ, *ਲੇਵੀਆਂ ਦੀ ਪੋਥੀ ਐਂਡ ਗਿਣਤੀ*, ਵੈਸਟਮਿੰਸਟਰ ਬਾਈਬਲ ਕੰਪੈਨਿਅਨ (ਲੂਈਸਵਿਲ: ਵੈਸਟਮਿੰਸਟਰ ਜੌਨ ਨੌਕਸ ਪ੍ਰੈੱਸ, 2008), 37. ²ਕਲਾਈਡ ਐੱਮ. ਵੂਡਸ ਐਂਡ ਜਸਟਿਨ ਐੱਮ. ਰੋਜਰਸ, *ਲੇਵੀਆਂ ਦੀ ਪੋਥੀ-ਗਿਣਤੀ*, ਦ ਕਾਲਜ ਪ੍ਰੈੱਸ NIV ਕਮੈਂਟਰੀ (ਜੇਪਲਿਨ, ਮਿਜ਼ੋਰੀ: ਕਾਲਜ ਪ੍ਰੈੱਸ ਪਬਲੀਸ਼ਿੰਗ ਕੰ., 2006), 80. ³ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਨਿਆਂ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪਾਪੀਆਂ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਵਿਚ, ਗਿਣਤੀ 16 ਵਾਲੇ ਬਾਗੀਆਂ ਦਾ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਮਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਅਤੇ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 5 ਵਿਚ ਹਨੋਨਯਾਹ ਅਤੇ ਸਫੀਰਾ ਦੀ ਮੌਤ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ⁴ਇਹ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਬਾਅਦ ਦੇ ਸਮਿਆਂ ਵਿਚ ਯਾਜਕ (ਪ੍ਰਧਾਨ ਯਾਜਕ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ) ਹੈਕਲ ਦੀ ਪਵਿੱਤਰ ਥਾਂ ਵਿਚ ਲਗਾਤਾਰ ਧੂਪ ਧੁਖਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਲੂਕਾ 1:8, 9 ਵਿਚ ਯੂਹੰਨਾ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦਾ ਪਿਤਾ ਜ਼ਕਰਯਾਹ ਇਹੀ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ। ⁵ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੀ ਚਰਚਾ ਆਰ. ਕੇ. ਹੈਰਿਸਨ, *ਲੇਵੀਆਂ ਦੀ ਪੋਥੀ*, ਦ ਟਿੰਡੇਲ ਓਲਡ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ ਕਮੈਂਟਰੀਜ਼ (ਡਾਉਨਰਜ਼ ਗ੍ਰੇਵ, ਇਲਿਨੋਇ: ਇੰਟਰ-ਵਰਸਿਟੀ ਪ੍ਰੈੱਸ, 1980), 109-10 ਵਿਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ⁶NAB ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਹੈ ‘ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਜਿਹੜੇ ਮੇਰੇ ਨੇੜੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾਈ ਨੂੰ ਵਿਖਾਵਾਂਗਾ।’ NJB ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ‘ਜਿਹੜੇ ਮੇਰੇ ਨਜ਼ਦੀਕ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾਈ ਵਿਖਾਉਂਦਾ ਹਾਂ।’ ⁷ਜੌਨ ਈ. ਹਾਰਟਲੇ, *ਲੇਵੀਆਂ ਦੀ ਪੋਥੀ*, ਵਰਡ ਬਿਬਲੀਕਲ ਕਮੈਂਟਰੀ, ਜਿਲਦ 4 (ਡੱਲਾਸ: ਵਰਡ ਬੁਕਸ, 1992), 133-34. ⁸ਫੇਰ, ਇਹ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਧਿਆਇ 10 ਵਾਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਲੇਵੀਆਂ 9 ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਹੀ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਫ਼ੌਰਨ ਬਾਅਦ ਵਾਪਰੀਆਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ⁹ਨਿਊ ਬਾਈਬਲ ਕਮੈਂਟਰੀ: 21ਸਟ ਸੈਂਚੂਰੀ ਐਡੀਸ਼ਨ, ਸੰਪਾ. ਡੀ. ਏ. ਕਾਰਸਨ, ਆਰ. ਟੀ. ਫ਼ਰਾਂਸ, ਜੇ. ਏ. ਮੋਟਾਇਰ, ਐਂਡ ਜੀ. ਜੇ. ਵੈਨਹਮ (ਡਾਉਨਰਜ਼ ਗ੍ਰੇਵ, ਇਲਿਨੋਇ: ਇੰਟਰਵਰਸਿਟੀ ਪ੍ਰੈੱਸ, 1994), 136 ਵਿਚ ਕ੍ਰਿਸਟੋਫਰ ਜੇ. ਐੱਚ. ਰਾਈਟ, ‘ਲੇਵਿਟਿਕਸ।’ ¹⁰ਸਾਫ਼ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਹੈ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਦਾ ਸੰਚਾਲਨ ਕਰਨਾ।

¹¹‘ਸੁੱਧ’ ਅਤੇ ‘ਅਸੁੱਧ’ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰਤਾਈ ਦੀ ਚਰਚਾ ਲੇਵੀਆਂ 11-15 ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਵਿਸਤਾਰ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ¹²ਇਹ ਵਾਕ ਇਹ ਕਹਿਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮੂਸਾ ਨੇ ਇਸ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਈਜ਼ਾਦ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਨਾ ਇਹ ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਮੇਂ ਵਾਪਰਿਆ ਅਤੇ ਮੂਸਾ ਨੇ ਇੱਥੇ ਜੋੜ ਦਿੱਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਸ ਦੇ ਮਕਸਦ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਵਚਨ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਨਾਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਲਿਖਤ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਇਹ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ। ਸਾਫ਼ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਨਾਦਾਬ ਅਤੇ ਅਥੀਬੂ ਦੀਆਂ ਮੌਤਾਂ ਤੋਂ ਇਕਦਮ ਬਾਅਦ ਹੋਇਆ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ ਜਿਹੜੀਆਂ ਵਾਪਰੀਆਂ, ਪਰ ਬਾਈਬਲ ਵਿਚ ਦਰਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ, ਸੋ ਜਿਹੜੀਆਂ ਦਰਜ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਮਕਸਦ ਹੀ ਸੀ। ¹³ਰੋਇ ਗੇਨ ਨੇ ਇਸ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਇਵੇਂ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ: ‘ਅਜਿਹੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦਾ ਮਾਸ ਖਾਣ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਯਾਜਕ ਚੜ੍ਹਾਵਾ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਹੋਣ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਉੱਤੇ ਲੈ ਲੈਂਦਾ (... ‘ਦੋਸ਼’ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਇਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ‘ਪਾਪ’ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ...) ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਪਸਚਾਤਪ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿਚ ਸਮੁੱਚਾ ਯੋਗਦਾਨ ਦਿੰਦਾ’ (ਰੋਇ ਗੇਨ, *ਲੇਵੀਆਂ ਦੀ ਪੋਥੀ*, ਨੰਬਰਜ਼, ਦ NIV ਐਪਲੀਕੇਸ਼ਨ ਕਮੈਂਟਰੀ [ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ਿਗਨ: ਜ਼ੌਂਡਰਵਨ, 2004], 190)। ¹⁴ਦ ਐਕਸਪੋਜ਼ਿਟਰਜ਼ ਬਾਈਬਲ ਕਮੈਂਟਰੀ, ਜਿਲਦ 2, *ਉਤਪਤ-ਗਿਣਤੀ*, ਸੰਪਾ. ਫ੍ਰੈਂਕ ਈ. ਗੋਬਲਾਇਨ [ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ਿਗਨ: ਜ਼ੌਂਡਰਵਨ ਪਬਲੀਸ਼ਿੰਗ ਹਾਊਸ, 1990], 568 ਵਿਚ ਆਰ. ਲੇਅਰਡ ਹੈਰਿਸ, ‘ਲੇਵੀਆਂ ਦੀ ਪੋਥੀ।’ ਹੈਰਿਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਯਾਜਕਾਂ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਦੇ ‘ਸਾਰ’ ਦਾ ਉਲੰਘਣ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਦੇ ਲੇਖ ਦਾ ਉਲੰਘਣ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ¹⁵ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿਚ ਉਹ ਜਾਣਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰੀਏ ਜੋ ਆਪਣੀ

ਗਲਤੀ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਣ ਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਯਾਜਕਾਂ ਤੋਂ ਭਿੰਨ ਸੀ (ਜੇ ਕੋਈ ਹੈ ਸੀ)। ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਇਤਹਾਸਕ ਜਾਂ ਵਰਣਾਤਮਕ ਭਾਗਾਂ ਵਿਚ ਉਸ ਵਿਰਤਾਂਤ ਵਿਚਲੇ ਲੋਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ¹⁶ਡੌਨ ਡਿਵੇਲਟ, *ਲੇਵੀਆਂ ਦੀ ਪੋਥੀ*, ਬਾਈਬਲ ਸਟੱਡੀ ਟੈਕਸਟਬੁਕ ਸੀਰੀਜ਼ (ਜੇਪਲਿਨ, ਮਿਜ਼ੋਰੀ: ਕਾਲਜ ਪ੍ਰੈੱਸ, 1975), 167-68. ¹⁷ਉਦਾਹਰਣ ਲਈ ਅਣਜਾਣਪੁਣੇ ਵਿਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪਾਪਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਵੇਖੋ ਲੇਵੀਆਂ 4:2; ‘ਜਾਣ-ਬੁੱਝ ਕੇ’ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪਾਪਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਗਿਣਤੀ 15:30 ਵਿਚ ‘ਆਕੜ ਨਾਲ’ ਕੀਤੇ ਪਾਪ ਕਰਨ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਵੇਖੋ। ¹⁸ਜੌਰਜ ਏ. ਐੱਫ. ਨਾਈਟ ਨੇ ਨਾਦਾਬ ਅਤੇ ਅਬੀਹੂ ਦੇ ਪਾਪ ਲਈ ਸਹੀ ਹੀ ਕਿਹਾ ਹੈ, ‘ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਹ ਕਾਰਾ ... ਖੁਦਾ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਹੁਕਮ-ਅਦੂਲੀ ਦੀ ਬਗ਼ਾਵਤ ਦੀ ਘੋਰ ਮਿਸਾਲ ਹੈ। ਇਹ ਲੋਕ ਲਗਭਗ ਇਹੀ ਆਖ ਰਹੇ ਸਨ, ਹੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਾਡੀ ਅੱਗ ਵੀ ਤੇਰੀ ਅੱਗ ਨਾਲੋਂ ਵਧੀਆ ਹੈ ਸਾਨੂੰ ਤੇਰੀ ਧੂਪ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ’ (ਜੌਰਜ ਏ. ਐੱਫ. ਨਾਈਟ, *ਲੇਵੀਆਂ ਦੀ ਪੋਥੀ*, ਦ ਡੇਅਲੀ ਸਟੱਡੀ ਬਾਈਬਲ [ਫ਼ਿਲਾਡੈਲਫੀਆ: ਵੈਸਟਮਿੰਸਟਰ ਪ੍ਰੈੱਸ, 1981], 58). ¹⁹ਬੋਇਸ, 37. ²⁰ਲੇਵੀਆਂ 16 ਪ੍ਰਾਸਚਿਤ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਧੂਪ ਧੁਖਾਉਣ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਟੀਕਾਕਾਰ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਇਹ ਮੰਨ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਸ ਦਿਨ ਧੂਪ ਦੀ ਵੇਦੀ ਲਈ ਅੱਗ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਦਾ ਨਿਯਮ, ਬਾਕੀ ਦੇ ਹਰ ਦਿਨ ਉਸ ਵੇਦੀ ਲਈ ਅੱਗ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਲਈ ਵੀ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਵਿਚ ਇਹ ਸਾਫ਼ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਹੋਮ ਬਲੀ ਦੀ ਵੇਦੀ ਦੀ ਅੱਗ ਬਲਦੀ ਰਹਿਣੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ (ਵੇਖੋ 6:9, 12, 13)।

²¹ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹੋਰ ਵੀ ਗ਼ਲਤ ਕੰਮ ਕੀਤੇ ਹੋਣਗੇ। ਉਦਾਹਰਣ ਲਈ, ਕੂਚ 30:7, 8 ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧੂਪ ਦੇ ਵੇਦੀ ਤੇ ਧੂਪ ਧੁਖਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਪ੍ਰਧਾਨ ਯਾਜਕ ਹਾਰੂਨ ਦਾ ਸੀ। ਨਾਦਾਬ ਅਤੇ ਅਬੀਹੂ ਯਾਜਕ ਸਨ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਪ੍ਰਧਾਨ ਯਾਜਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਾਪ ਵਿਚ ਪ੍ਰਧਾਨ ਯਾਜਕ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਕਰਨ ਦੀ ਨਜ਼ਾਇਜ਼ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਸ਼ਾਮਿਲ ਸੀ। ਜੇ ਇਹ ਗੱਲ ਹੈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਾਪ ਘੁਮੰਡ ਅਤੇ ਢੀਠਪੁਣਾ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ²²ਕੁਝ ਟੀਕਾਕਾਰ ਪਾਪ ਦੀ ਭੇਟ ਦੇ ਇਸ ਬੱਕਰੇ ਨੂੰ ਅਧਿਆਇ 9 ਵਾਲੇ ਬੱਕਰੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵੇਖਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਇਹ ਗੱਲ ਹੈ ਤਾਂ ਅਧਿਆਇ ਦਸ ਵਾਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਅਧਿਆਇ 8 ਅਤੇ 9 ਵਿਚ ਪਵਿੱਤਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ/ਥਾਪੇ ਜਾਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਪੂਰਾ ਹੋਣ ਦੇ ਫ਼ੌਰਨ ਬਾਅਦ ਵਾਪਰੀਆਂ। ਹੋਰ ਲੋਕ ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਇਤਾਂ ਵਿਚ ਦੱਸੀ ਗਈ ‘ਪਾਪ ਦੀ ਭੇਟ’ ਨੂੰ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੇ ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਮਾਫ਼ੀ ਪਾਉਣ ਲਈ ਰੋਜ਼ ਲਿਆਂਦੀਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਦੱਸਦੇ ਹਨ।